

Gökhan Seyit Tan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.03.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Abartı

Herkesin bir gün
ruhu çözülrde zincirlerinden
şaşar aklı, yıldızlar sanır
ekinlerin dürüldüğü yokuşları

Sabredenler dalar gökkuşağına
gözlerinden mimler ter kokarak
seyrin mavisine yalvarışlar deme kalmadan.

Ya abartanlar,
kırar kanatlarını mahkum olduklarını bilerek
çakıltaşlarında nemlerini kaybedeceklerini

Ve bu yazgıdır düşer onların bilmedikleri
ıslak yapraklardan süzülen boyunlarına

Gökhan Seyit Tan

Acı

Bir anı kaldı senle yaşamadığım
Bir acı düştü seni anlıyamadığım

Gökhan Seyit Tan

Acı ve Bilgi

Hazza satmak ne anlama gelir
varolan aslın közü
ısıtınca yüzünü mısır koçanlarıyla

Gerçek acı
söylemlerin yolunu içen
bilgiye satmakla bulur
keşfedilmemiş kurumların dağlanan çiylerinden teri,
bencilce bir kulenin zikrine yırtınarak
ve hatta mintanının değişmesinde kıvamının

İşte o var ya
İşte o, dünya nasıl görünürse güneşe
demet demet sarışınlar entarilerini çırpar
gibi süzülen,
Bir annenin hıçkırığının sütliman olduğu
ve rıhtımlara el savuranların
asıl ağıtlarının yükleri sırrına dayanırken
o tutulamayacak sorguların sancılarıdır

Bizim olmayacak kadar uzak
Ve bizim şaşamayacağımız kadar gerçek olan

Gökhan Seyit Tan

Acı ve Düşünce

Her aşımızın pişmesinde
yorganlı vicdanımızdan
tel tel yağların çözülmesi
doruklarımızdan akan karlara
ne acı bilirim de

İnsan kendini düşünebilmeli
biteviye sabahların öncelik kurgusunda
yitirmemek için sevdiklerini,
ama acımasızlığında aynasına
bir şerit çekebilmeli yalçın göklerden
yırtınarak

O an karanlık perdeler tutmalı diye yansılar

Gökhan Seyit Tan

Acılarım

Acılarım uyanıyor yalnızlığımda
Anılarım duruyor sensizliğimde

Gökhan Seyit Tan

Acılarımız ve Biz

Sabredişimiz
bir gün döner diye öteler

Umudumuz
bir gün görünür diye aydınlıklar

Sevdalarımız
bir gün kopar diye yüreğimiz dillere

Suskunluğumuz
bir gün en büyük kavgayı yeneriz diye

Tutkularımız
bir gün yaratırız diye yontuları

Bekleriz son çığlığımız düşene dek

Gökhan Seyit Tan

Acımam

Acıdım sonsuz bir denizde
Acıdım ve düştüm lambaların sislerinden
Kıpırdayarak hem de niçin
bahçelerin kuş konmaz yaprakları
Güherçile tutmuş sahanlıklarımızı üşütürken

Nasıl bir kıble rahatlığı bizi ele alır
Bilirim yüklemektir yüzlerin soyulduğunu acımak
Bunu ummak soyağacımın karanfillerinin gizidir
dağların tepelerinden ağı tuz bilek olmuş uçuşan

Gökhan Seyit Tan

Acımız

Her acıda
Acımızı bir mayaya döktük
hiç umursamazlık sürgününden,
kıvamında görkemli bir yontu
vicdanımızı karlara çözdük

Gökhan Seyit Tan

Adamakıllı

Mallar nedense adamakıllı sayılırlar
Hele bir de rekabet çelengi boyunlarına takılırsa

Gökhan Seyit Tan

Adamını Bilen

Herkes bilir adamını her nedense
renginden, sesinden
bir tüy misali teyellerinden

Ve istemezler
yanında egemenliğin zencirsizliğine koşan
kullanamayacakları bir altın maşanın
kulplarından akan izleri

Gökhan Seyit Tan

Adem

Adem çıkma sakın
in dehlizinden aşağılara
seni çağıracaklar
bir söz gerekecek
mavi dolunaya
çıkma sakın
kalbin derinliklerinden

Sen azımsanmayacak kadarsın
acı sele ulaşacak
Sen hakikat göğsüne
bir demir,
bir yontu
bahçe olacaksın

Adem
yakma sakın
kumullar sana taşacak
tuttuğun dal senin
kanınla gül bulacak
Buharınla ısınacak
Bileğinle tadacaksın

Aydınlığa çıkmak senin
biricik yasın olacak
Sanma sakın
kolay olacak
zehrini tattıkça
Islak güneşin gerçek sesi
Sanma sakın
tütünlerin neşesi

Gökhan Seyit Tan

Adlar

Yapraklar adımı sorar umutsuzluğumda
Şarkılar susar senin yokluğunda

Gökhan Seyit Tan

Ağır Yolculuklar

Bir azık gerek bana
Hükümsüz yolculuklara çıkmak için
Bir yol esirgemesi
Çizgilerin yaşlı giyitlerinden

Çoktan geçti
Ö eski gülücüklerimiz
Esneyen kiblelerden döndü
Lüleli güzellerin etekleri

Eski yolsuzluklar
Kırbacını bileği namazgahlıklardan
Tutarsızdı ellerin kınaları
Asfaltlarımız boş kaldı
Biz kendimizi çözemediğimize

Gökhan Seyit Tan

Ağlamalarım

1

Ağlarım
dağların ince öğütlerinden
akan sızıntılar gibi

Bilirim
her hıçkırık sızı değildir
Bazen bir dişin utancı
perde olur budalalığa doğru

Hayaldir
konuklukluklarımızın cümle sözcükleri
Kadın yalandan akıtır
Erkek öylemi kıvrılcığında

2

Ağlamaktır
tüm resmin cilvesi
Bir insanın sır dünyasını yere vuran

Koşar adımlarla
coşar ya beden.
gücü yeterse eğer
gözyaşı sızdır

O beden tezgahlığı
krizlerinde belirir
ve mıh gibi kurulur yayvanlardan
ki eylemleriyle koşanlara sorulur
O, İlmini saklayanlara
Yani fikrinden toz toz avuçlayanlara

Gökhan Seyit Tan

Ağlamalarım Ağlamaklığım

Ağlamalarım
Ağlamaklığım
Kiblemin sonsuz serüvenidir.
Bir yanlış tutamadığım
Sargısız biçimler
sıyrılır teninden
düşünür ve soruları çiviler
bu katil gök beyazlarından

Ağlamalarım
Ağlamaklığım
Bağrımın toz sillesine yanaşır
serveti bir avuç yaş
yaşmaklara uzanır
duyumsadığım acılara salınan

Ağlamalarım
Ağlamaklığım
Benim yalnızlığıma kurulan
o büklüm kıvrılan ihanetim

Gökhan Seyit Tan

Akan Günler

Hızla akan zaman neyi anımsatır
Suskunlukla geçen günler
Neleri per bu yazlık gl bahçelerinde

Bilinmezlikle yaşıarız
bu krdğmlerin naarında da
Bir şey söyleyebilir mi
Bizden önce yolunu almışlar
bize tttrdkleri buharlardan geriye
Sanki yoklarmış gibi

Yalan bize aktarılanlar dersem yeri midir
hangi beden kendi olur
bu sırlı düşlerin açığında
Hangi dava kendini tutar
geç kalmış acıların ığlığında bir bilsem
Bilebilsem glşlerden geri kalanları
Güneşin şarkısını tutanlardan eylesin Rabbim bizi
Haykırışlarımın son sözünde

Gökhan Seyit Tan

Akıl ve Duvar

Ne kadar akılla tuvallerini yol zahmet beze,
o aklın eşiğinde sarmaşıklar dans ettiği
kumlarını inceden kalbur örüyorsa mil mil
o akıl senin ve çevrendeki pamukların camlarına
bir felaket buğusu üfürür
akılsızlara sırtan dehşetli ezgilerle

Gökhan Seyit Tan

Akıllılar

Ne kadar akılla
Bir yağmur olsan gözlere
O aklın önünde bir duvar
Pençesini örüyorsa eğer
O akıl
senin ve çevrenin utanç düşlerinin ayrılığı olur

Gökhan Seyit Tan

Akraba

Küçük iyilikler onda bir zaman pürüzü
Büyük darbelere hazırlanan puslu bir damgadır

Gökhan Seyit Tan

Aksaray'da Ekecik Dağlıyım

Aksaray'da Ekecik Dağlıyım
Hiç bir söz uğramaz sözcüklerime
Hiç bir yalnızlık ta değmez anılarıma
Dolunayımsa anını bekler dikişlenmek için yare
Vaktim dolarsa yine parçalanırım ben
Aksaray'da Ekecik Dağlıyım

Gökhan Seyit Tan

Alçakgönüllü

Alçakgönüllü olmak uğruna
Nice dikenli tellerde yaralarımızı kanlarımızla sarmak zorunda kalmadık mı?

Gökhan Seyit Tan

Alımlı Caddeler

Alımlı caddeler sarar bizi iç huzurumuzda
Bir kere içine daldık mı görmeye bak
Et tezgahları sömürür ruhumuzu
Birde sorsan bize, o kan götürmediğinde

Gökhan Seyit Tan

Amaçlar ve Hatalar

Herkesin hataları bir değil ne çok olur
yalvaran kumullarla öpüşen,
Ama safların beyaz burçlardan çınlar
yıkılası yuvaları.
Kötülerin ise hataları
amaçların köküne kazınmıştır
kuyuları maviliği üşüten

Ve herkesin bir kini vardır
kıblesi şaşsa da bilinen,
İyiler susar son gömleğine uzanana dek
kötülerin ise susu
anına imzasını çekmektir bir hevesle
ve mecburdurlar tozlarındaki killeri
önceden anlamını sürebilenlere

Gökhan Seyit Tan

Amaçlarımız

Hedeflerimiz ayrıksıydı
köklerinden biçilen otlar nasıl boynunu bükerse
Ama aynı atla ip salıp gülerlerdi
omuzlarına yükledikleri ekmeklerin
yalnız kendilerine nasip olduğunu zannederek.
Amaçımız anlamların yellerine mintanımızı uçurmaktı
İzlerinde her adım durakalmış gibi koşan,
Onların ise düşleri sabit bir menzile ulaşmaktı gönüllerince

Sonra onlar yufkamızı tek bir yokuşun çuhasına
düğüm düğüm elediler
biz istemesekte
Ve biz anlamlara kavuştuğumuzda
onlar hala gülümsüyorlardı her nedense
Amaçlarına çizilen tek anlamları
şehvetin kılçığında parayı okşamaktı bıçkın seferlerinde
ben ise bunu gözyaşlarımın bilinmezliğinde sora sora kavradım

Her sorgum bir acıya nal
taşıyamadığımı anladım

Gökhan Seyit Tan

An ve Zaman

An susar
Zaman konuşur
Bir tutam özgürlüğünce

An tozdur
Zaman tortu
Bir yüksün kiblelerince

An hayaldir
Zaman gerçek
Bir yüz sözlerince

Ve an öğütür
Zaman bakar şaşmadan
Nasıllığına susaraktan

Gökhan Seyit Tan

Anı Yaşamak

Anı yaşamak gerek
bu sahte olağan işlerin
acılarla dolu yüzsüzlüğünde

Anı bilmek
gereksiz kaygıları atmaktır
bir şal gibi,
nasıl eski hınç
dikiş tutmazsa,
an ki kendimize bulduğumuz
en güzel yakarıştır
bu biteviye yokuşların
hükmünü yazan akşamüstülerde

Bu biteviye yokuşlar bizi sorguladıysa eğer

Gökhan Seyit Tan

Anılar

Anılar kuşatır içimizi
Anılardır algımızı törpüleyen kırık düşlerimiz

Gökhan Seyit Tan

Anılar ve Kibir

Anılardır köprüsünü kuran
Kibirdir basamakları yükselten

Gökhan Seyit Tan

Anılarda Kalan Aşk

Anılar örterken külçe külçe yalnızlığı
Örtüler çıplak bıraktı sendeki heykellerimi,
Sevmiştim ya hani umursamazlıkla
tanışmışlığım ölçüsünü kaçırmışken
sen yaşmak yaşmak örtmüştün günahlarımı
Çünkü hangi sevgi örtmezdi ya
o ıstırapların namlusundan sızan hıçkırık nöbetlerini
Ve ılık çınlaması ürkütür ya kirpileri.

Yaslar tanıklığını kurar
mabetlerin ökçesine umarsızlıkla
bir sütun değse eteklerimin muskasına
mabedlerin sütunları ne beyazdır öyleki
anılar örterken külçe külçe yalnızlığı
Bir sevi yokuşunda olsam seninle bir bütün
derken yanıbaşında hemen ve anımsamaksızın

Gökhan Seyit Tan

Anılarımız

Boş yere saydık bir bir anılarımızı
Boş hevesle düştük sevgilerimize

Gökhan Seyit Tan

Anımsama

Hüzne masal
bir cezveydi fikrimizden akan ter,
inipte semadan tek mil
ırmaklar sıyrılırdı teninden

Arkadaşlar dervişti
Timsal eyleyip cengin sesine,
Gözler uçuk bir mil
Serveti tûlbentti genine

Bilmezdik yangın çekip kızılın
elem bir kös yüzünü,
Renksiz kokan güvelere her can,
Münzevi bir murat
yahut andıç bir tindi gördüğümüz.

Ve hep kahramanlarımız vardı
Yılgın çehremize örgün tuğ,
Düşünce şevkimizden siller
Yalnız dilek kör gözümüzdüler.

Gökhan Seyit Tan

An'ın Zamanı

Zaman aniden susar
Sahipsizdir o
Şimşek çakar göğsüne
Bir yolsuzluk kopar bağcıklarından

Zaman ansızın ısıtmaz
güneş an'a bulandığından
Çünkü acı sahibini arar
dakikalar nefesini tükettiğinden
Tutarsızdır ekinlerin dürülüşünde

Zaman bir iklimdir
Sonsuzca ulaşılamayana akan
Sebepsizce kıvrılamayan
Vurgun yemişçesine

Gökhan Seyit Tan

An'ın Zamanı 2

Zaman gündür
bir intikam esenliği çarparcasına
Gül beyaz çehrelerden eser
sazın son teli vurana dek

Zaman öyle ki; ıssızdır
tutarsız sebeplerin
yontusuna bulanmış
Kırmızı atlastan sahralara özenik
Bir tutam elbisedir o

Ve zaman sevgisini arar
bu bitimsiz özlem sağanağında
bacalar lülelerini okşar
Yılların tükenmiş kutlu yarınlarında

O kutlu yarınlar bizi bir tutam
merhaba ile sorarlarsa eğer

Gökhan Seyit Tan

Anlamlar

Anlamlar çağırıyor sızısını
Anlamlardır onların duyamayacağı korkuları

Gökhan Seyit Tan

Anlamsız alımlar

Alçak gönüllü olmak için
Diken diken olduğumuz gibi
Taşarız bize kendini soyan kiblemizden

Bir namus bekçiliği koşarız
Divanların içinden geçtiğimiz
görünen aynalarda

Glşlerin anlamı hanerdir bazen
El verdiğimiz kanavieler ile

Nedense değersizdir alımlar
Biz ona alım satmadığımız iinler

Gökhan Seyit Tan

Anlamsızlığım

Anlamsızlığın ışıkında bir gök isterken
Anlamımı yitirdim nedense, bu bitimsiz sofraların bozkırlarında

Gökhan Seyit Tan

Anlaşılmazlığın Derinliği

Anlaşılmazlığın derinliğinde buldum yalnızlığımı
Boş boğazların tutkusunda devşirdim sessizliğimi

Gökhan Seyit Tan

Anlaşmanın Hayaline Varmayanlar

Anlaşmanın anlaması tatlı bir dile
yontu yontu buzlarını kestirse de,
Hayat çözenin kullanmasına sırtın merdivenini dayatır
mesleği hasta kalplere her nedense,
Yıkılan çürüklükleri onları zincirlemeseydi
sazılmış bahçelerinden yüksekçe eğer

Gökhan Seyit Tan

Anne ve Çocuk

Çocuk sarılır kardeşine korkarak
Anneler titreyerek hıçkırır benliğine,
Ablalar ise ağlaşır getir der babasına

Gökhan Seyit Tan

Arılanmak İsterken

Ne kadar arılanmak istedik
O kadar leke sürüldü yüzümüze.
İstemediğimiz renklerin tohumuydu onlara
Bu bize buladıkları hayaller,
Ve sebepsiz yaralarımız hırçın maskelere takıldı
Çözemediğimiz düşlerin güneşinde her nedense.
Bir o kadar yalnız kaldığımız zamanlarda
Benliğimize sürülen tozlardı
toprakların susuzluğunda
körpe kalan dudaklarımızdan süzülen

Biz onlara yol verdik
Onlarda lekeyi umursamayanlardı zaten
Cılız kaldığımız anlarda bizi vuran
anları çözümlemek olanların

Gökhan Seyit Tan

Arkadan Çekiştirenler

Herkes birilerini çekiştirir
Ve hükmünü yazar o söz perdelikler
açtığında defterlerin hiç yüzünü,

Yalana düğümlenir yalnızlıklar da
Bir şey bilmediğimizi
yüzlerin aynasını gördüğümüzde anlarız
o zaman yok ağaçların göğsünde

Gökhan Seyit Tan

Arsız Yüzler

Bir sevgi umar yalnızlığım
Tutarsız sebeplerimiz için,
Yapraklarımız hissiz uyanır
Halsiz çektiği tütün yoncaları
Defterlerini dürdüğü anın muradı
hüznünü yaktığı biçim

Toprak düşüyle tuzsuz uyanır.
Seni görsem, görebilsem
Ah bu iç çekiş nöbetlerimde.
Kurutmasa azabın
görünen yüzün kenarlarını
Çünkü ben çok gördüm
Güzel yüzlerin arsızca akan
Hüner bulutlarında derilmiş karanlıkları
O karanlıklar bizi kuyularına attığı için

Gökhan Seyit Tan

Asıl

Düşünceler soyar
ense kökümü
bir zaman
bir soyağacı yaprak döşer
eğilir mintanların iliklerine
Bir sus yetişir
enleminden ötelere
durur anların durulduğu
asfaltlardan ağrıyarak

Düşünce bazen bir sevinçtir
coşkuyla kımıldar
kızılıcık şerbeti de susmaz
hedefini ok ile belirler
Yarınlara hedef
sınanmaktır her kıbleye dönüşte
Sonsuz serüven bağrını açar
Konuşur lehçelerin ağzından
Asıl acı fikirlerin
rengini anladığında başlar

Gökhan Seyit Tan

Asıllar

Şarlattanlar hep gökyüzündedir şakır şarkısını
Asıllar toprağa dayanıp gökyüzüne şaşmıştır

Gökhan Seyit Tan

Aşk

Ah Aşk
Sen ki benin yakıtının kömür izlerinde uyandırırısın hırslarımı
Ve karları kalbime pervazlardan tac tac
düşürdüğünde
Hayata arzularımı uçurur
şaşırtan kuleler dayarsın
yükselen şiddet ve şefkat küheylanında

Sen bensin
Mektuplarıma soğuk bir mühür
ruh çözümü titremeleri uyanırken
Ve yalnız bir benliğin acı kurumlarına
pervane yolduğum çil çil yakılan tüylerimde

Gökhan Seyit Tan

Aşk ve Hakikat

Mutluluğumu yitirdim hakikate erebilmek için
Seni ise kaybettim kırmızı yaşmakları anlıyabilmek için

Gökhan Seyit Tan

Aşk ve Zaman

Aşk zamandır
Ama zaman sonsuz
Zaman kırılmaz
Aşk ise sonlu bir çiçektir
hıçkırığın kapı önlerinde.
Buluşmak değildir
buluşmak başka.

Yıllar sonra
kendini soyduğunda insan
Kapı önlerine tekrar
ansızın hıçkırdığında kavuşmak,
Bir arayıştır sorgudan yılan.

Aşk anlamsızlığa gücenir
Zaman ise eğilmeyene
Aşk koşuşuna belli
Yıkık bir acıdır
Bir duvar dibinde.

Acı ne kadar seslenirse
Aşk derinliğine koşar
Korkmaktır ya belki
Kavuşmak yıllara sorulur
Yılların tuzu bizi istediğinde
Eğer biz yılların şarkısını anlıyabilirsek.

Gökhan Seyit Tan

Aşkına Ağıt

Farkımsızdı o anlar...
Düşünce ırmaklarımın soğuğu
bulanık yağmurların yontusunda sırtırdı döngüm,
her nedense sabrını da şaşmıştı
bir acayip şekillerde.

arzularımın ıslattığı
namus yaşamklarının cilveleşen okşayışı
Yitirik sanrılarımın bilgiçliğinde
Ruhumu alaşağı çubuklarıyla yargılamıştı da
Sana bir gölge boyu
Kuka zencirleriyle tutulacakken
bilmiyordum
hıçkırık nöbetlerimin camlara yansıyan
o zamanların akıbet taşlarını,
bir ömür duvarlara gebe
Sensizce ve umutsuzca
gömütleri bekleyene dek.

Gökhan Seyit Tan

Aşkına Bir Ağıt

Her kuyulara inişimde
aklının yontusuna bir kıvılcım
düşürdün de sen

Her yanıltan sevdalarımda
Bir bağ bozumu
fıskiyemin rastgelişi olmazdın
kıldan tûlbentimin iğdişli fikirlerinde

İşte o gerçeğe kanışım var ya benim
dipsiz acılarımla
Irmaklar gibi pırıltılı akan,
ince bileklerin kayarken gölgelerimde
Sen vardın düşlerimin işlemeli ezgileri
Her düşüşümde şaşkınca girdiğimde bir mağaraya

Gökhan Seyit Tan

Aşkın Anlamı

Aşk bana boynundaki ıslakla
yüreğinde anıları boğazlayıp
İki güğümle açtı
Sahanlığın kapkara bulutlarda mabedini

Biri anlamsızdı.
Cezbeli sıcak bir titremeyle
hıçkıran ırmaklarımın
gün yüzünü kımıl kımıl kızartan

Diğeri anlamsız bir sisti.
İşareti ıslıklardan
Durgun, duru bir süzüşün
Mırıldanan o biçim türküsünde sararan

Sonra algılar çoğalttı kuyuları
Suallerin sonu gelmez gök sancısı
durdu ve seslendi kısık çehre yağmurlu gömleğine:

Sen kristal küre altında dans ederken
Ey şaşkın!
İkiside kükremende boş bir rüya
ve
saat kurumlarında kitapları soyduğun
çamurun yontusuydu

Gökhan Seyit Tan

Aşkın Anlamlarına Koşmak

Ruhuma açılan kapıdır beni vareden kümeler
Aslına döndürdüğüm mintanımın kanları
Benim koşulsuz kabulümdür işte o özleyenlere
Ve bülbül ne zamandır koşar coşkun aydınlıklardan.

Bu eski tinler sonsuzdur kutsal yakarışlardan.
Bir ricacı gelse der insan küllük terinden
Ve aramaktır bir aşkın düşün varlığını ansızın
Nehirlerden seyre dalmak köprülere ne esintidir
O nehirler bizi köreltmediyse eğer

Gökhan Seyit Tan

Aşkın Gücü

Anlaşılmaya çalışmaktır
acziyetin esrik kömürlerinde dizginlenmek
Ve anlamaya çalışmaktır
Dik bir heybetin yontu yamaçları
ağladığında hıçkırığını tutarak
güçlenmek

Peki aşkın gücü ya
o derinliğin meclisinde konuşulur
ancak.
Ama bir yaprak dökülür ki;
Kırmızı bir eşarp
seni dolar gecenin ıslak fenerlerinden
ağırlana
Bir ömür utandığın yaşların toprağa deyinceye dek

Gökhan Seyit Tan

Aşkın Kördüğümü

Hep sözcüklerimiz uğraksız varetmez mi bizi
Ve hep aynı düşlerin yarattığı yaramazlıklar
Anlıyabilen köşkün yontusuna misal
Yılgınlığın öksünü okşayan ve kuran

Bazen güler ansızın bir okşayış
Anlarsın ama söz onun açkısıdır ve
Anlarsın onun salıncağı kanat vuramaz
Çiy damlaları bizi süzgülerine erittiği zaman

Yokuşlar hep aynı yeri diler
Seni kazanacakken ah bir dal bakış
Şimdi göklere çivi çakmam boş heveste
Acısı gün içinde bir ben ıslak simlerini iğler

Gökhan Seyit Tan

Aşkın Sözleri

Aşk sivrulur
donuktur o bir avuç sessizlikten
Gerçeği öteler aşk
Gerçekse köpüklerini çoğaltır
durur kıblesine
o düşünölmeyeni özler
özler ve yavaşlatır aynaları
sürükler sabahları
suskundur
yoksa düşünceye mintan seremez
üşütüktür o sebeplen
yorgansız ıslaklığa yamanır
tutar kollardan
bir mavi pencereye buğular zamanı
zaman yorgun düşmesin diye.

Bir bolluk görünür ötelerden
ütüler serzenişleri
kuşandığı yalınkılıç
incitir
sonra yeni bir güne acısız der
kavuşulmayan sevdalar

Gökhan Seyit Tan

Ay Gibi Parlak Kırmızı Tlbentler

Ay gibi parlak kırmızı tlbentler
İzliyor canavarlar esmer incilerin toprağı serişini
Aldanışın rüzgarları benliğımi savururken
Pervazların hıçkırışı mintanımın düğmelerinden
Hışımla küser yağız konukluklara

Bir yıldız iner ayçiçeklerine
Senin kumlarına düşerken gözlerime ilişen
Sarı bir filiz
Toprağı ıslatır fenerler şten entarilerinle

Ay gibi parlak kırmızı tlbentler
Glşn ki alaycıdır çocuksu kadınlığının
Diz st gönlümü gömdüğüm musalla taşı
Glmsetir her nedense karşılıklı dşmanımızla
İçten içe ezgilerimiz kalbimizle buluştğ an
Zaman süpürür köpüklerin yaşlarını
Zaman ipek tuvallere kardeş izecekken bizleri

Bir sisten perde iner yeşil balkonlara
Yorganlar ıslatır orada kara kızın dut kurusunu
Ve cesaret umutsuzdur mağaraların
güneşi alçaltan körpe kanatlarına

Ay gibi parlak kırmızı tlbentler
Aydınlığı haykırıp doğıurur ya
ğtler taşkın sandıkları taşımaz olur
Ve kapı önünde şımarık ocuk
Bedelini tozlar eridiğı gün anlar durur

Gökhan Seyit Tan

Aymazlık

Ey!

Aymaz bir iyiliğin topuklarından kaldırımları süpüren o bukle saçları
Sen ki tüm kötülüklerin aylasına tutulan kuması

Gökhan Seyit Tan

Ayrılıklarım

Sevdamı düşledim sonsuzluk tufanında
Hep ayrılıklar düştü benim abartan nefsimden dolayı

Gökhan Seyit Tan

Baba

Baba bağılılığı konuşursa bir gör ki
şıvgınlardan sazlıklara kerpiç bağlar
Yıkar zamanın renginde uçuşan tüllü güçleri
Ve yapmacık zevklerin hüviyeti damgasını vurur
asıl sanılır sarı çöllerin tutkularından
akan tüylerin coşkun kıvam sözcükleri

Gökhan Seyit Tan

Babam,kökler,sözler

Babam hikmetti
Hikmet kök
Ama nar değildi sözcüklerine
Nar bambaşkaydı köklerden

Babam türküsüydü kuzuların
Kuzuların ardı zamanı anlatır ya
önü ise efendisidir kibrin
Babam yıllanmış kokuları duyardı balkonlarımızda
o, sessizdi bilgeliğin köküne
Kuzuların neslini her bilen gibi

Babam sonsuzdu
biz baktığımızda yapraklara
göremezdik bulvarların ıslığını
kökler ise konuşamayandı
Ta musalla
soğukluğunu ıslatana dek
Yeryüzü cenneti anı koşturduğu demden yukarı.

.....
Babam sözsüzdü
musalla ıslak
hikmet kelimesiz.

Gökhan Seyit Tan

Bahar Gelir

Bahar gelir
Her Şey bir yalana bağlanır
Açar gündüz karanlığı
görünür yaldızlı inciler

Acı mintana bulaŖır
Lekeler l lelerden çıkamaz
bir türlü

Zaman mevsimine küser
yalnızlık yolsuzluğa soyunur
Dünya kurulalı beri

Bahar uçar enginden
Yine evler kapısını kapatır
Bacalar ağlar yoksulluktan
O yoksulluk hıçkırık tutmaz bilinir

Gökhan Seyit Tan

Bakışlarım

Ağladığımda sesimi duyurmak bana yasaktı
Bakışlarımda ise renklerin düğümü çizgisini çekmişti

Gökhan Seyit Tan

Bana Bir Lisan Ver

Bana bir insan ver
elleri nasırlaşmış
kalbi ise yaprak zarifliğine kurulmuş

Bana bir lisan ver
Yüreği pranga görmüş
dilleri şaşmış renklere
hangi uçuk yırtmışsa gömleğini

Bana bir düşün ver
bağ bozumlarını kırpmış
O, yalnızlığı süzmüş dillere

Ve bir kömür gör
sızgın sızgın
dağlanmış gönüllerin
çift zarını atmamış yüzlerine

Gökhan Seyit Tan

Başarı

Başarı sırdır bilinen
Alçak gönüllülüğün sırtında ulaşılmazlık erdem

Gökhan Seyit Tan

Bataklıktan Bir Gül Çıkarmak

Direnşim bir kuytuya çelenk döşer
Sözsüzlüğümde kırılan imrenik zamana

Bataklığım yüzsüzlüğünü köz keser
Taşar kirleri, güneş süpürür ellerim

Yalnızlığım bir buluttur örter yıldızları
Koynumda taşıdığım sere serpe acılarımdan

Ve bataklıktan bir gül çıkaramam
Çünkü her tohum yalnız kendine yönelir
düşüncelerin incisinden yanan bağcıklarından

Gökhan Seyit Tan

Bataklıktan Nasıl Bir Gül Çıkarırsın

Bataklıktan nasıl bir gül çıkarırsın
Elleri kendi yüreğine değmediyse eğer

Yapraklara neden çiy düşüremezsın
Tuttuğun damlalar sendeyse aman

Yitmiş bir yolu elbet açamazsın
Kelepçeler bileklere geçtiyse günün

Ve ıslak tütünler gibi ısınamazsın
Sen onun güneşini almadıysan duman gibi

Gökhan Seyit Tan

Beklenti

Beklenti kelepçedir
yapraklarımıza kurulan kestane renkli
çekmecelerin üzerine,
dahası çözülürse sazlıkları bir görmeye bak,
Değer ki;
Yaşam yeniden kucağını açar
ve açar saçaklarını altın bilekler
küsün güz aylarından ıslak tozlukların yokuşlarına

Gökhan Seyit Tan

Beklerim

Beklerim
Bir tüy olur sessizliğin
ardından ılık ılık s r n r m

Beklerim
Bir toz bulutu yanar eteklerin
Ben bir   le susuz tutunurum

Beklerim
 nciden kolyen rüzgar avuçlar
Bir kuş olur kanatlanırım

Ve beklerim
Tutuşlarım sonsöz zamana d şer
bir mezar ben oluncaya dek

Gökhan Seyit Tan

Belirsizlik Sokağı

Bir bilinmezlik yatar
bu sır güğümlerin ıslağında

Bir suç masalını çağırır kuşlar
hem de belgisizlikten

Duruşlar kargaşalıdır
bu hamallık tozluklarında

Her şey bir sokağın
düşlerinden akan perdelere gömülüdür
Bu bilinmezlik sokağında
bu belirsizliğin kol gezdiği karanlıklardan ağrı
akışını bulan yalnızlık köşelerinden

Gökhan Seyit Tan

Belleğin Işıltısı

Bilgisini herkes pazarda
Çıplak bir yontu niyeti
beleşçe gövertir ya

Işığını ise cömertler
kurum ile ellerine alır
ve kurutur yamaçların
ekinde sarılığın sisiyle

Peki ya nur
o
ünlemlerin gizine sığınan
bir düştür
Körkütük kaldığında susmuş

Suçlu ona yüklenen sızıntılar değil
Suçlu bize görünen aynalardır

Gökhan Seyit Tan

Ben

Ben ürkeğim
olmadık kadar ürkek
Yeşil fistanlıklardan ağırırım.
Bilirim gecenin sarhoşluğunu
Bilirim ve dururum
karanlık göğün kaprislerinden ağı dolanan
ışıkların çağ köklerini

Ben sancıyım
Size boş gelen
Ne korkular tanırım,
Bu benim
Yalın kılıç olduğumda
bir baksanız
cesaretimin gizindedir

Ben korkuyum
Çiğ damlaları kozalıklara düştüğünde
Tıkanır kalırım
kibrin mintanı tokalarını
kapadığı anların tül damlalarında

Ve ben bir gül dikerim
benizlerin sadeliğinden,
Tinlerin beni çağırdığı gün dururum
ve öperim yalnızlıkları
O yalnızlıklar bana koştuğunda

Gökhan Seyit Tan

Bencil Bir İyi Yürekli

Rabbim bencil bir iyi yürekliden sana sığınırım.

Gökhan Seyit Tan

Benden Sana Sorular

Ben sana senden önce bir söz söylesem
Kızarmısın bana ötelerin sesi yükseldiğinde

Ben sana bataklığın tozunu asamla konuşsam
Gelir misin benimle karanlığın şarkısını söylemek için

Ben sana alacakaranlıkta bir ses göstersem
Duyar mısın aşkın nasıl dumanlarla dans ettiğini

Ben ben sana bir kıvam aşkı sorsam
Acaba bir kadın ne cevap verir söylenemez tutanaklarıyla

Gökhan Seyit Tan

Benim Şehirlerim

Ankara
İlk tutuşumdaki her bir özlem sağanağı

Konya
Beni kıyısından koparan depresyonum

İstanbul
Umudumun sonsuz bir boğaz kayması

Aksaray
Sonunda duracağım umutsuz yalnızlığım

Gökhan Seyit Tan

Benliği Taşıyamama

Genişliğin kınından çıkan insan ne anlayışlısın sen
Ağırlığını taşıyamayacağıınca benliğin ne bencilliği haykırır senin

Gökhan Seyit Tan

Benliğin Gizleri

Kimde ne toprağı eşmemiş sarışın alazlar
Ve kimde ne toyluklara akan yaşmakların
kıpırdamaz kirpikleri,
Ancak hıçkırıklara sorulabilir
O kahredici anların kurumu
İşte o işaretini bulduğu gün

.....

Hevesleriniz sohbetlerin görülmez düğümüdür
Benim ise hayallerim okunamaz.
Siz nelere kurulduğunuza bakarken
rengarenk düşleriniz sizi tanıdığında
sorarlarsa bilin ki;
defterlerin çizgileri
günyüzünü bir gün ansızın bembeyaz gösterirler.

Gökhan Seyit Tan

Bildiklerin

Bildiklerin bırak kavrulsun dallarında
Gönlün işitsinde pişsin tomurcuklar yarandan

Gökhan Seyit Tan

Bilgi

Derinliksiz bilgi ne sıkıcısın sen

Gökhan Seyit Tan

Bilgi Açlığı

Ömrümün kerpiçlere yalanık yarık imlerinde
Nedense çamurlara akan sarı bağlara
demir almışımdır
Fikrimde yolamadığım bilgi sorgularım
tuttuğu için çivilerimi taş taş ezikliğimde

Çünkü
Çamurda sorulur dorukların nasıl ekinleri serptiği
nasıl açtığı sır köpüklerinin saklı sandıklarında gülen
sancılı fistanların
Ve onlar bilirler zamanın sonsuz ovalarında yatan
zahmetli,yorgun doğurganlıkları

Gökhan Seyit Tan

Bilgi Dediğin

Bilgi dediğin beş para etmez bir yontudur.
Duruşundaki dığmeleri ipek parmaklarla tek bir yük
Dokuyamazsan eğer.

Gökhan Seyit Tan

Bilgim

Bilgi hüzündür pazarda satılmaz
Anlamayana bir soru her şeyin kilididir

Gökhan Seyit Tan

Bilinçaltımız ve Aşkımız

Acılarımızla bilincimiz kökünden kazındı
Hayalimiz ulaştı denizlerimiz kudurdu
Bir tek sen vardın bir tek
Ay gibi parlak bir yüz
ve
kırmızı tülbentle
ah bir de o mavi şadırvanın
ben ise ılgınları deniz sandım

Gökhan Seyit Tan

Bilinmedik Gece

Dağlarım küsmüşken geceyarısına
Gece pembediklerini düşürmüştü cumbalarına

Gökhan Seyit Tan

Bilinmeyen Gözyaşı

Bilinmeyen gözyaşlarıyla yaşarız ya bu hayatta
Kimse bilmez o döngülerimizin bir fırtınalı gecede süregiden ağır aksaklığını
Hani bizi alan sonsuzluk demetleri bir toz kıvamı iken
Biz alıkonulmuşuzdur o vakitlerin değdiği ürkek seslerimizle

Bir bilseler bilincimiz ne kumlara düşer bu ıssız çöl yağmurunda
Kimse sormaz ki çoğalan yapraklarımızın göğsünden akan titrek suslarımızı bir astım
tutar gibi
Sorgular ansızın gelir bir uçum süzgeçlerin meydanlarda parıldayan göz lokmalarına
Süzgündür sarımtırak buğularımız bizim için
Hiç bir zaman anlayamayız o yüzden düşlerimizin
kıblesinde yanan fenerleri

Gökhan Seyit Tan

Bilinmez Sırlar

Hiç bir sabah düşleyemeyeceğim
bir anıydı o
sımsıkı tutamamamdaki dudaklarım korkuyordu
gülüp söyledikleri zaman.
Aşkını öğrendiğim o vakitler ki
kimseye bir söz atmak olmazda
Sen hem de nasıl o adamla
demeler boşunadır saklı hatıraların gözünde
Çünkü kimde ne gerçeklikler yatar
derinlerin sızılı tortularında sazlıklarını kurduğu yuvasına
Ya da hangi maskeyi karanlığın yalnızlığına yolladığını
Ancak zihinlerin düşkün köprüleri bilir
Ve herkes ruh ikizine vurulur
Elbette hangi kelebeğin hangi türküyü ne için söylediği
bir bilinemez sır olduğu için.

Ve duygularım geçmişin sislerinde gezinirken
Nedendi kaldırımların puslu yaprağından alaycı gülüyordun
Biliyorum bir sebep sana yol açmıştı da
Ruh ikizin, ikizlerin seni alıp savurmuştu desem
Hiç kimse bilemez kimin neyi niçin yaptığını

Gökhan Seyit Tan

Bilmek

Ya bir şeyler biliyorsun
Ya kendinde öylesin

Gökhan Seyit Tan

Bir Akşam Bir ay Salonunda

Bir akşam
ay masama üşüşsen
kelebek misali
rengarenk bir şadırvanla

Anlatsam sana enginlerden
duyumsatamadığım gerçeklerimi

Çoşkunluğun kıvılcımları
Durgun, yalın
bir yaz kahvesinin iniltisinde

Serzenişlerine sımsıcak
dokunsam
Ve şımarıklığının örtüsü düşse
bedenimden

Bir yaz akşamı
bir çay salonunda
Sen ve ben anlaşsak
yazsak dansın kıvılcımını
hem de şiirler gibi

Gökhan Seyit Tan

Bir Anlık

Bir anlık
aklım gitti başımdan
bir anlık mıydı?

Bir tortunun altında
dev bir kütle vardı
Beni kendimle küstüren

Gökhan Seyit Tan

Bir Anlık 2

Bir anlık
şşırdım dost sancısından
bir anlık mıydı?

Bir rüzgar ötelemişti sevdalarımı
Öyle bir esmişti ki
O zamana denkti
tüm fırtınalarım

Gökhan Seyit Tan

Bir Aydınlık

Bir aydınlık çöker ruhuma ansızın beliren
Bir ağırlık der sen bu çöküntüyü taşıyamayan

Gökhan Seyit Tan

Bir Bastırılmış Duygu

Sen bastırılmıştın ben açamadım
Ben içime döndüm sen uyandın

Gökhan Seyit Tan

Bir Belirsizlik

Bir rüzgar eser peşi sıra düşlerimden
Özetleyerek okuyanlar ne sıkıcı bilgisiz der: mevsimler

Bir esmer ten yanaklarıma konar
Ezberciler ne durmaz konuşur der: öteler

Bir sancı yüklenir anılardan arta kalanları
Kötüler ne şirin sözlüdür der: kalpazanlar

Ve bir belirsizlik tutar kollardan
İnsanın iyisi bilinir der, yaş hükmünü serdiğinde ter

Gökhan Seyit Tan

Bir Elek

Adı konmamış günah simsarlıkları
Gün olur sırlıslıkla çizgilere kağıdı olur diyerekten

Bir cümle kokar
Bu yaprakların eğilen deri salıncakları

Ve bir düştür kopan
Her an konmamış demlerden ağırlık yürüten
O biçim eleklerden geçen insanların düşsel rüzgarları

Bir erek gerek namus işçiliği bize yük olduğu vakitler

Bizi nasıl bileceklerini
ummadan lambaların

Sonsuz düşlere dayanarak

Gökhan Seyit Tan

Bir Gül Olsan

Bir gül olsan
şiiir gibi söylensen
sımsıcak kaplıcalarımda
yüzsek sıcaklığın tadına
sözsüz, kekeme aydınlığınla

Bir dağ olsan
ulaşılmaz karlarınla
bir üşüsek
bir bulut yığnında
görmesek şehirleri
o nara yüklü
taş kesmiş borazanlıkları

Ve bir ten olsan sen
tüm güzelliğinle
tutuştursan evreni
sonra inse yıldızların
başımda kurdelen
sunsan bana
yalnız bana öteleri

Gökhan Seyit Tan

Bir Gün

Umut yolsuzdur
yolculuklar kiblesiz

Bir gün
gökyüzü pırılığını taşır
per diye teleri
diye bekleyişimiz

Bir gün
rtenlerden akan perdeler
bacalardan yolsulluğu siler
diye dşnşmz

Bir gün
namazgahında kızlar
yemlenmesin diye pazarda
tutarsızlığımız

Bir gün
Çocuklar çıplak ayaklarını
sokmasın diye çoraplarını
kar beyaz düşlerimiz

Hep bir güne kalır
deltalarda yediğimiz sızıntılardan ağaran
bir günler bir günleri kovar
yer bu bataklık zindanında
olmayacak meselleri: ancak...

Gökhan Seyit Tan

Bir Gün 2

Bir gün
hiç umursamadan gelir yarınlar
Özlem dolu akan yaşlar
çoğalır hoş sohbet sezileriyle

Bir gün
hiç olmayacak düşler
kapısını aralar
yaşam yeni bir yolcuya
merhaba der

Bir gün
celltlar kınından kopar
fraklar dşer
bir kum olur bağcıklarından
düşen kirler

Ve bir gün ki
tarih susar
koyuverir yenini
zaman taze bir söğüt açar
ışıldayan güneşe değinceye dek

Gökhan Seyit Tan

Bir Gün Gelir

Bir gün gelir
Korkularla yenilgiler
Hep aynı yeri diler

Bir gün gelir ya
Yazılmışlıkla bitmişlik
Anıldığı sözü geçer

Bir gün gelir de
Yaşmaklar ıslanır
döner alnın süzgecine
hevesle canlanır meseller
yorgunluktan büzülmüş
bizde düş gerçeği sürer

Gökhan Seyit Tan

Bir Gün Gelir 2

Bir gün gelir
Hayat kırbacını çalar
tüm yenilmişlerin üzerine
meşin bir avuçta
toprak kamaşır
mazgalları yanaşır sulara

Bir gün gelir
durur karanlıklar
ışıl bir öpücük
uyandırır sevmeyi bilenleri
çocuğu bir hüznün ardın sıra

Bir gün gelir
tutulur büyüler
eline verir pehlivanlar
iğnesini gümeç yapanlara
tılsımı bozulur
frakların mağaraları her güne

Ve bir gün
suratları kasılmış
iner yukarılardan bakan
tepegözler
gülüşür sevenler
yeni bir güne merhaba
dercesine

Gökhan Seyit Tan

Bir Günler

Bir gün bir yalnızlık çöker
kuşandığım bağrımın yanaklarına
bir murat serzenişlerini çağırır boralardan
imrenilecek dertler yokuşlara kucaklarını açar
ve susar yalnızlıklar şenlik güğmlerine

Bir gün bir tutarsızlık şartlanır
ve döngüsel mevsimlerin kırbacı şakır öğütlerini
kurumlu kızlar eteklerini çiviler
tütsü kokar evlerin aşkından yanan mumlardan

Bir gün bir sonsuzluk umar geceleri
Her şey susuzluktan sorulur
nice pişkin aşlara hayat sunağı sorgulasın diye

Gökhan Seyit Tan

Bir Kadını Aramak

Bedenini değil
Ruhunu almak isterdim önce bir kadının,
gözlerinin anlam güneşinden dalan sözlerini,
dudaklarına kanmaktan önce
ağızlarından akan dolu dolu incelik gerçekliklerini
çalmak isterdim.

Anlayamazlardı onlar...
Şehvetin bıçkın kanatlarından uçup
dişleri yan yanlışıklardan
paranın hükmünde söz düellosuna giren insancıklar.

Gökhan Seyit Tan

Bir Kantin Köşesi

Çam ağaçları ne kuvvetlidir soğuğa
Benimse yüreğim bir kantin köşesine çivili
eser ay gibi parlak yuvasına

Çiçekler kanadını açtığı o bahar gezginlerinde
Bir kelebek yontusuydu
lekeli örtüsüyle tacdan aylaları,
Cam köşelerine sığınan
gülen bir anıttı sanki
durgun, içten bir mevsim yaşamasında,
Bense yılların süpürgesiyle
anlamsız bir anlamı söğüşleyen
Soytarı gecelerin sis banyolarında
O sisler ki benliğimi avuçlarına aldığında

Mavi bir giyit bir kantin köşesinde
Şadırvanları iliklemiş beni
Ben hala bir kantin köşesinde.

Gökhan Seyit Tan

Bir Kibrit akmak

Geceyi almak isterdim
Ağlamasın diye gündüz insanlar

Hzn yıkmak isterdim
Konuğsun diye sarı yıldızlar

Sabrı mintan isterdim
Cennet şakısın diye arzular

Ve bir kibrit akmak isterdim yalana
Bembeyaz görünsün diye sabahlar

Gökhan Seyit Tan

Bir Otobüs

Bir otobüs
Bir kız pardösüsünü düzeltir
Görmesiler diye eteklerini

Bir otobüs
Bir fırça kayar şoför bey
Naradan çalkalanır camların buğuları

Bir otobüs
Evler ürkütür gözlerin
Yanan fincan kokan mumlarını

Bir otobüs
Gençler umursamazdır
Yanındaki ihtiyar bastonlu amcaları

Bir otobüsteyim demincek
Bir kız düzeltir pardösüsünü
Görmesinler diye tüm güzelliğini

Gökhan Seyit Tan

Bir Sabah Namazında

Bir sabah namazında
anımsarım,
Sebepsizce hıçkırıklarım yazın küllerine yalınmış
kalkmıştı uykusundan
Secdemin kumlarında tutamadığım
Yaşamın sırrı çözülürken çörtenlerden

Bir sabah namazı
anımsarım,
O sabahların kurutulmuş sazlarında
Anlamsızlığa düştüğüm duruşların sis yüzü
Yokuşların çiy yönüne bir gönençti
ben o anları bilmesemde

Bir sabah namazı
anımsarım,
İlk gençliğim, yılların tozlarına arınıp
dalların iniltisini dinliyordu
Masumluk yaşları doruklardan karlarını süzsede
Aradığını bilmeyen o haşarı çocuğa
Bu sazların adı konulmaz sisleri
Bilinmedik gözyaşıydı

Ve bir sabah namazında
Gökyüzü soyunmuştu yaşmaklarını
Yolcular geceyi sormuş
mektupları bizleri arıyordu
Bizler yolcu olduğumuzu bilmesekte

Gökhan Seyit Tan

Bir Sabah Namazının Düşündürdükleri

Bir sabah namazı
hislerim dağdağasını soyarken
Minarelerin hüznü benim
Eşsiz soyutluğumun namus işçiliği

Kiblem içre yürümüş
Korkularım sıyrılmıştı gezindiği teninden
Kaygım utanmış
Somut mavilikler öpüyordu tan vakitlerini

Bir sabah namazı dünyam
koyuluyordu:
Ben sabahları düşünürken
Hatalarım beni öpüyor
Ben hatalarımdan kopuyordum

Gökhan Seyit Tan

Bir Söz

Bir söz bulmaktır aslolan
İki ayrı yüreğe aynı daldan

Çünkü
Hissiyat merdivendir,
duyguların çınlarını göğüsleyen
acı bir zehir
bazende bir gülüşün
akıbetine meyvesi olan

Dost ansızın uyanır düşmanken
(Ya da biz öyle zannetmişken)
düşman kalbine zehir saçar
sırıtırken dostluk perdesiyle boşluğun damarlarına

Bu böyledir
Her şey hissiyatın resmine imzasını çeker
ve dayanır kapıları bir bir
keman teli ışıkları
uyandırınca

Gökhan Seyit Tan

Bir Söz Söylemek

Bir söz söyledim direğe çarptı döndü bana
Ağırlığı yüksümceydi altından kalkamadım her nedense

Gökhan Seyit Tan

Bir Sözden Bin Söze

Bir sözle düşman gezer yanaklarında
Bin sözle dostun unuttur gider biçimli desenlerde
Yapraklar yavrular bir mîntan sözleri
Dostun eyeri belirsizdir
Nalları düşer çakıllar kaplı ayaklara

Bir söz bazen bir yumurtadır
civcivlerin ortasında
Aynıya dönen sözler bazende
bir oktur zemheriyi yaralar derinden

Gökhan Seyit Tan

Bir Yağmur

Bir yağmur yağar gece yarısı
Koptuğu düşün yansımasına oynar
Ve sözleri dumansızdır

Bir yağmur çöker ansızın
Senin vardı ya bir pardösün işte o ıslaktır
Eteklerin hiç görünmese de

Bir yağmur dile gelir hem de
Üşümüştür yaz günü aşkın küheylanıyla
Doluya çevirememiştir kendini çaresizcesi

Ve bir yağmur
Yeşil bir balkondadır
Dünyanın bütün düşleri uyur o gece
Paramparça bir süpürge dedir

Gökhan Seyit Tan

Bir Zengin Adam

Et kokuları duyulurdu balkonlarımızda
Hikmeti gölgesiyle yiyen
Bilgiye açılan kapıdan bizlere bir tutam ışığını sunan
Utangaç yüksümde içeriye kaçarken ben
Alsınlar ve onlarda yesinler diyen adam
hayalime bir çivi çakmıştı nedense
Yılların tozu bana yüzünü açtığında
o bilgi şakıymıştı sözcüklerini
Ne kötü demişti tatlı dilli o zengin adam

Ve zamanla üst üste yığdı o zengin adam

Gökhan Seyit Tan

Biz

Biz yalnızdık
Sen olmadığın vakitler

Biz susuzduk
Sen neşeni gürüldediğin anlar

Biz buhrandık
Sensiz umutlar yeşermediği günler

Ve biz sersemdik
Sen bir gül kondurduğun içinden

Gökhan Seyit Tan

Biz Öldürdük Hayatı

Biz öldürdük hayatı
Sevdiklerimiz bizimleyken

Biz söndürdük yangınımızı
Güğümlerle yağmurlar taşımışken yüreğimize

Biz yükledik ayrılığı nefretimize
Gövermişken elmas pıhtılar düğünlerimizde

Öyle ki biz sardık yaralarımızı
Hiç kimse dokunmasın, onlar bizim olsun diye

Gökhan Seyit Tan

Biz ve Asıllar

Ne kadar bir gökler vermek istediysel benliğimizden
Benliğimiz soyuldu ibrişimleri kıydığı ipliklerinden.
Asıllar özüne yanaşmak isterken
Billur damlalar gemlere yumuldu isteksizcesi
Bulutlar karayağız menekşe içmeleri ister dedik danslarından
Ve sandaletler yanaştı yağmurların yalpalı topuklarına

Ne kadar ufkumuzu eğdik o biteviye siperlere
Canımız kıvılcımını gördü tutuşan bacalara,
Yaşamın tuvaleri sorgulara tutanak tuttu belinden
Dudakların büklüm sırnaşan köz köz yanakların içerisinden.

Biz kurtaralım derken dumanlı yolların kuytularını
O kuytular bizi umursamaz kazmıştı kuyularını

Gökhan Seyit Tan

Biz ve Yalan

Yitik bir yazgıyız biz
Düſer yaralarımız
sonsuz biçimlerle

Sürgit yalnızlıklarız biz
kıblemiz asırların
namlusunu sürerek
yaşar tutarsızlığın rengini

Soygun bir yalanız biz
Her birimiz
düşmüşüz dipsiz mağaralara
yangın yemişçesine

Suskun bir geziye gebeyiz biz
yaslarımız düşer
manzaraların siyah gölgelerine
o gölgeler bizi seyrettiği için

Gökhan Seyit Tan

Bize Değen

Bize ięne dūřler dokundu
O serkeşliklerimizin ansızın kopardığı,
Havalı masumluklarımızda yitirdik baharlarımızı
Kapalı cūmbūřlerimiz koptuęu anlar

Bize ęūrūk meyvalar verildi
Görüntümüz kapkacak huysuz dursada
Çılgınlıklarımız eridi kumulların dipçiklerinden
şenliksiz yarınlar kaldı gövdelerimizden ağrı

Bizi biz üşüttük farkındasız siperlerden
Mevsimlerin haşarı yüzleri biçimsiz kaldı
Biz kendimizi sorgusuz bulduğumuzdan
Tutuşturduk kendimizi hayal kıblesinden ötelere
Bir mavilik sarmışken gövdemizi

Gökhan Seyit Tan

Bizi Nasıl Anladıklarına Dair

Biz sevdamızın kalburunda günlerimizi
ipuçları kıblesine eyerlerken,
Onların yıkanık sabahları düşlemelerini beklememiz
taşkın sularımızın küskünlüğüydü elbet.

Biz yağmurduk bir sızı çizilen,
onlar ise bembeyaz görünen soğuk titremelerdi
düştükleri sarışın kuyuların yankıları
onlara hayal, bize doru oklar olsada.
Ve tabii ki biz kar tanelerini aşağılardan
sızgın sızgın eritebildik durgun postlarımızın güveniyle,
ama
toprağın dallarında türeyen köklerimizi
bulmamız zaten acelemiz olurdu o tuzsuz kükremelerimizde

Onların ise düşleri
çatlamış yapraklarının tutkusuyla bizi görmekten başka
işleyebildiklerinin en iyisiydi.
Ansızın tutuldukları çarpıntıları
yüzlerinden akmasaydı eğer.

Gökhan Seyit Tan

Boş Konuşanların Durağı

Yalnızlık soydu kemiklerimi
Ama bir an bile ısınmadım boş konuşanların durağında

Gökhan Seyit Tan

Boş Sevgiler

Sevdalar uçar gider bir konukluğa
Sevmeler yanıbaşına sürünür gitmezsın
Sevgi huzursuz kalır başı boşluk olursa
Sevdim demeler hırçın kuşa ölümdür
Gurur kendini yerse eğer

Gökhan Seyit Tan

Bu Akşamüstüler

Suskundur bu akşamüstüler
Bir el kaldırsın da isleri
İstencini tutsun
Bilinmezliğe yaransın sevdalar
isteyerekten

Yalnızdır bu akşamüstüler
Sabreder raksına şarkıların
Gerdan kıran kızlar gibi
Üşür yaldızlı gözlerden
o gözler yemesin kalbimizi
tutuşuyla

Vurgundur bu akşamüstüler
Kurumuştur eğrilerinden
Alıkoyar güneşleri
Yalvarır etekleri
bir yel basmasın
diyerekten

Ve taşkındır bu akşamüstüler
Kırıldıkça kırılır nehirleri
Susamıştır öpücükler
Sırnaşır düşlerin toynağına
Bağları kendine dönmüş
Bağcıklarından parmakları avunurken

Gökhan Seyit Tan

Bu Hüzünler

Gülmedi bu hüzünler
Sarı çizmelere ağır taş değdi
Bir başı boşluk indi ötelerden
İpil yağmurlara tuzsuz yağdı

Sormadı bu mevsimler
Taştığım sislere yükünü serdi
Düğmelerim tüysüzdü iliklenmedi
Şadırvanlar susuz kaldı

Durmadı bu yalçınlıklar
Bir güzel tufan durdu
Söyleyemedi bu dillerden kanlar
Bohçasında inciler düşkün küstü

Gökhan Seyit Tan

Cesaret

Cesaretim amacımda
Korkularım yüzlerin sislerini tutan buğularında

Gökhan Seyit Tan

Cesaretim

Korkum yeleklerimin cebine sığırır
Cesaretim görmediğime sır tutar

Gökhan Seyit Tan

Cesur Ses

Cesaret başkasına ait mısralara
kısık bir solo yapışmak yakıştırmaktır,
unutulan yapmacık sözlerde.
Korkaklık başkasının mısrasına taklit ile yücelerden el vermektir,
umutsuz başıboşluklarla

Ve her nedense hep bilinir güzel ile çirkin ezgilerin o mısra yüklü desenlerinde,
Saklayamaz kendini kötülükler,
akar gider gümüş telli sözcüklerin güğümünden

Gökhan Seyit Tan

ılgınlıklarımız

Fikrimiz ılgınlıklarımıza yük tutar
Bilmeyenler anılarımızı yosunlarla bir sayar

Gökhan Seyit Tan

Çocuklar

Çocuklar kıvrılırlar babaannelerinin koynunda
Ağlarlar için gelecek günlerin hüznüne doğru

Gökhan Seyit Tan

Çocukluğumun Rüyası

Yaşam neyi arzulardı ilk gençlik yıllarımda
Hedeflerim doruydu doğruya, güzele
En başta nişancıların kudretli mermileri tutamazdı güneşlerimizi zaten
Düşmanımsa kapkara bir kilide dayalı yaslı giysisini giymişti
bu hiçlik yokuşunda

Aydınlıktı arkamdan ısıldayan cilveler
ve ben bir namus şerbeti içen
Dolaşacaktım dünyayı ardı sıra
Aydınlığı sunacaktım onlara gümüş fincanlarda
Zihinleri parlasın beyaz olsunlar diye

Yaşamsa saatini kurmuştu akrep kösteği zil zurna
ve bilmiyordum ki vurulmaz sandığım zihnimin gülleriyle
Matemdi bizi vareden gülücükler
Nişangahlarsa paralı tutsaklardı ezberler kırılınca
Minarelerim ya hüzün
Aydınlığım sorgusuz kartlarımdı kumar masalarında

Ve her şey akarmış dediler
bir piramidin erişilmez göğsüne
kuleler kelepçesini takarken yuvalanmış tutarsız bağcıklarından arta kalan

Gökhan Seyit Tan

Deli

Deli
Sığ göllerde yüzmek zorunda kalan
Esrik çatıların duman tüten yalnızları

Gökhan Seyit Tan

Demogoji

İlim susar
Demogoji konuşur
O yalana hedef on ikidir
Ama hep yolunu bulan o dur

Gökhan Seyit Tan

Deneyerek Öğrenme

Bir amaç kopar yüreğimden
Deneyerek geçtiğim köprüler sıyrılır düşüncemden

Gökhan Seyit Tan

Derinliğin Şarkısı

Acıdır hüznler
Her derinlik nice adlar taşırsa
Öyledir
Cahillere cahil görünmemek için
Susmak gerektiği

Yaşamın susuzluğu
Yalnız el verenleredir
Güneşin tozuysa susar
Yağmur deren kürsü bezlerine

Nasıl bir rüyadan
Uyanmış çapaklı gözler
Sazları çağırırsa
Düşlerde doru bir yeldir
Bu biteviye kasım rüzgarlarında

Ve her şey yalana akar
Gümüş bir yağmurda bizi kovalayan
Tutmaz benliğin gizleri
Gökyüzü meyvelerini masalara koyana dek

Gökhan Seyit Tan

Derinlik Kilitleri

Kilitliyim derinliklerde
Kapılar açılmaz perdelerin önünden
Ve mazlumdur bu öğle uykuları
Sonsuz zamanı çağırır bu göz yaşlarının bültenleri

Kapalıyım ben bu karanlıklarda
Masumluğunu yitirmiştir yaşlarım
Ve sancı bilmez renklerimden akanlar
uzanır kelepçeler nedense kurar bir cümbüş

Düşmüşüm ben bu yapraklardan öteye
Öteler bu çağırır
Ve bağırır atların yelelerinden arta kalanlara
Ben bu öğle zamanlar bir ayrı sarhoşum

Sarhoşluğun beni aldığından

Gökhan Seyit Tan

Derinliklerimiz Söylenemez

Derinliklerimiz söylenemez
Acırız korkularımıza
ve kaçır bir mabed kurarız
yalnızlığın dillerle kuşalı köşkünde.
Bir anı masalı
kuşatır sözcüklerimizi
Sürgit sancılara gebe oluruz
Yalçın sorguların anımsamalarınca
tattığımız dünyanın zevkleri iç içe geçtiğinden.

Biz sevdiklerimize söyleyemeyiz nedense;
Hünerlerimiz yenimizi söğüşler
kuruturuz derinliklerimizi.

Gökhan Seyit Tan

Derinlikli Sözler

Bir kayıt düşer ismimizden
Bir kayıt düşer şeklimize
Anılar kıblegahını sorar
Nedense bulamaz göğsünden akan seccadeyi

Bir rüyadır
Bu akşam uçmaları
Arar bir el sevgiliden
Sarardığı iklimin sankisiyle
Doludur şarkıları
Hiç bir zaman olamayacağı kadar

Bir sestir yapraklarımız bizim
Birine hoş gelen
Nedense diğerine ham süt kokan
Ama nedenler aynıya yolsa
Söz düştür düşünce için.

Biz sözlere geliriz
Ama sesler sözlerden kaçır
Derinlik uçurumdur
Bunu bildiğinden yürekçiğim

Ve namlar her dem kestirmedir
Dünya kurulduğu an
Onlar olamazlar gözyaşından
dürülen kesme taşlar.

Gökhan Seyit Tan

Destan

Bazen bir destan bir söze bürünür
Bazen de bir insan bir destan sanılır

Gökhan Seyit Tan

Deşifre Meselesi

Hep bildiğımız sorularla yanıp
Kendimizi deşifre etmedik mi ki?
Bu sahte gecelerimizde

O sorguların kalbimizde bir uçum yeri var iken
Algılarımızı karanlık fikirlerin izdüşümüyle
dağıtıp bir köşeye sarım sarım sarartmadık mı?
Yaltaklarımızın bir tutam renginde

Hep bildiğımız sorulardı bunlar
Deşifre ne mutludur sırtırken

Gökhan Seyit Tan

Dış Kapının Dış Mandalına Kadar Bilenler

Dış kapının dış mandalına kadar bilenler
Nedense hep eksik bilirler
bir şeyler üstünde gezen yazıları

Gözleri aşıldır sözlerinden kırılan yükseltilere
Ve bir uçurum kenarı yaşmaklar
Her nedense derinliğin buzullarında
kaymıştır yüksünden.

Onlar ki;
bilirler yavanları gözmenin atlas günlerini
Ve her dem
Zevklerin çiylerinden üşür kayarlar
içtenliği boş veren saf bir donuklukla
kendi uğurlarından.

Dış kapının dış mandalına kadar bilenler
Nedense hep eksik düşünürler
Bir şeylerin içinden geçen fikirleri

Gökhan Seyit Tan

Dışlanmışlık

Dışlanmışım ağaç kovuklarından
Yüzsüz bir bıçkı kalmış gerilerden

İçlenmişim rüzgarın serinliğinden
Tuzsuz bir zehir gerilmiş yaylarımızdan

Yalnızmışım yenilgi kıyısında
Tozlarım bir mücevheri saklarmış kabzasında

Ve yalıtılmışım güzün seherinde
Kızılıcak isler tütmüş bacamızdan

Gökhan Seyit Tan

Diktatör

Diktatör susunca dil çözüür
Demokrasilerde kırbaç bir görünmez eldir
sonsuzca susturur.

Lakin bunları söylemek haktır
Şirin sözlü sır şerbetlerin içinden akan peteklere
desem yerimdir

Gökhan Seyit Tan

Dilim

Kalbimin konuşamayacağı yerde tercihim susarım.
Mutluluğu tattığım an muradım çözülmektir.
Yaşamım tedirgindir korkarım.
Ben çözmeye çalışmam,
İçten sözcüklerim
üzerlerindeki elbiseleri iplerinden çözer soyar farkındasız
farkındasız onların yüksü beni ezdiğinde.
ama onlar beni çoktan soymuştu da
yalnız, eksik çizikleri hep görünürdü nedense
onu ne ben bildim ne de onlar bilebildi

Gökhan Seyit Tan

Doğallar

Doğallık huzursuzluğun ocağı
çıplak karda üstü açık üşütük yatmaktır,
Yalancıların ise elinde ip oyun oyuncak kıvrılır
Ve doğallar nedense hep rol yapıyor sanılır.

Gökhan Seyit Tan

Doğrucu

Hep doğruyu söylerdi söylemesine de
Meğer oynayacağı yeri iyi çözümleyebilenlerdenmiş
beyefendi.

Gökhan Seyit Tan

Dost

Dost her zaman vardır
Aramadığın günler,
Bulursunda kaybedersin
Farkında olmadığın türden

Gökhan Seyit Tan

Dostluklar ve Emir

Dostluklarda unutulur bir gün
Çünkü bir yerde dost olan
başka mekanlar düşman
Bir zamanda yandaş olan
başka anlar ezen olur

Bu yasadır dünyanın hükmüne
Kimse dik duramaz emir kılıcını gerince

Gökhan Seyit Tan

Dostun Acısı

Her Şey bir gülüşle başlar
Sonra bir bakış
bir dostu seren meydana

Yozdur bu akşam üŐtüler
kalıbını yitirmiş
bir yontu benzeri
Hayat anlamını yitirir
yeni bir güne merhaba derken

Ve
Her Şey bir alayla biter
Sonra acı bir Şimşek
Yaşam öteleri konuşur
Yalansa biteviye koŐuŐlar
Sen baŐlangıca ermişsin der

Gökhan Seyit Tan

Dört Şey

Bilgi dediğin beş para etmez bir yontudur
Sen onu pazarda aldıysan eğer

Para dediğin hamallığın tüccarıdır
Seni bir yokuşun kucağına attığı için

Akıl dediğin bir göğsün paçavrasıdır
Dinleyen yüzler güzelliği kapattıysa eğer

Ve Sevgi dediğin bilinmez bir sırdır
Anlayana tadacağı azabı vereceği için

Gökhan Seyit Tan

Durağan Anılar

Yaşamın sancısı bir an dursa boyunduruğundan
Durağanlığın neşesi gömülse anılar kiblegahına

Gökhan Seyit Tan

Duraksız Yarınlarımız

Sevgilerimiz vardır
uçurur g zelerimizi umursamadan
açar avucunu
b tmeyen kavga s r ncemelerinde

Dalgalarımız k p rder
 eker k rbacını
yalındır sorguları
bir yalvaç yokuşlu unda

Duraksar yarınlarımız
bir mintan zahmetini
yakar tutmak istercesi
 ırasız yakarışlarında

Ve en geç kalmış
esrikliklerimiz
bizi götürür
bir yol esnedi i vakitler
g me leri kopartan s ng lerinde

Gökhan Seyit Tan

Duygular

Kibir bir korkudur
Ne zaman görsem onu
bileklerim incelir
dökülür zincirlerim boynumdan
bir filiz

Gurur bir yokuştur
Ne zaman tanısam bunu
başarı düğümlerini çözer
bağlar beni ellerimden
bir tutsak

Kıvanç bir tutkudur
Ne zaman değsem ona
cümleler dökülür inciden
bir meyhoş dumana kanar göğsüm

Ve duygularım benim hüznümdür
düşüncelerimden akan,
ve asırların rüyasından uçarak
bir masal inceliğiyle
kesik perdelerime konan

Gökhan Seyit Tan

Duyumsadıklarımız

Bir anı
bir kırbaç
Çekilir anımın durağından
Yıkılır serseri yalnızlıklarım
Susuz fidanlarımın bekçiliğinde

Bir susuştur
Bu elzem palazlar
Lülelerini okşar
gelinlik duvakların zincirli bellerinden
ve tutar yas giyitlerini
Coşkun bir kurum olursa eğer

Tutarsızdır lekeleriyle yıldızlar
Geceyi süzer
bizim gördüğümüz mintanlarında
Biz bildiğimizi duyarız
Duyumsamadıklarımızda kapanır yorumlarımızla

Ve iliklidir
Sonsuz serüvenler
Yüzeyine taşar ilkbaharların
gecikince tüm yaralar
kan izlerinde
kaldığımız günler için
bir sebep arar yokuşların zulmünden meğer

Gökhan Seyit Tan

Dün Gece

Sana dün gece bir söz söyledim için
Bir şiir oldun kondun gözyaşlarıma ürkerek

Alımlıydı inciden esinlenen gözlerin
Yontusu avuçlarıma yanaştı uçu derinden

Hüzün yaslarıma değdi gülüşün ışığını çalarken
Tutuştı mintanımın kemiklerinden arta kalan liflerim

Merdivenler sonsuzca gökyüzüne uzanır
Ben karlara sarılırım aşk doru atlara kanatlanırken

Böyle yazar bu kış günleri günlüklere
Yaşam acımaz sen öteleri dert edinirsen eğer

Gökhan Seyit Tan

Dürüst

Dürüstsün biliyorum, kalıbını aşamazsın
Tek düze bir serseri benden yegdir onu sen bilirsin

Gökhan Seyit Tan

Düş ve Yaşam

Yaşam sonsuzluğu arzular
O yüzden durmaz yerinde
Günler iklimine koşar
Duvarları tırmıkla aşarcasına

Yaşam sorguları duyumsar
Kimi bir ben büyütür gözlerinde
Dumanı ezilmiş kış sohbetleri
çağırır titreyen bedenleri
yeni biçimlerin hoş sohbetleriyle

Yaşam tutarsızdır
her anın can alıcı yüz serpmesinde
Biz sancıları içtiğimiz için
özümüz bize yabancı gelir
sunuların gözlere hayal olduğunu
bildiğimizden dolayı
sessizce çarparız sarı sislere

Ve düşler vardır
hayalimizde kelebeklenen
hep gerçektir
Bildiğimizi düşündüğümüz
yokuşların ağırlığından içtiğimiz
prangalardan düştüğümüz için

Gökhan Seyit Tan

Düſen Yaralar

Acımı bıraktım
bir koy denize
sarmalansın tuzlara
lekelenmesin diye
karanlığın gücüyle

Aşkımı savurdum
bir ateş yıldıza
ışıldasın ötelerde
kırılmasın diye aynaları

Yüreğimi düşürdüm
bir alçak döşeğe
ağlasın,
görmesinler diye
kirli yazgılar
tutuşunda hünerliler

Ve zihnimi yedim
bir diş merakınca
fikri toy zamansızlar
duymasınlar diye
sözlerimin merceklerini
dercesine

Gökhan Seyit Tan

Düşk nlere Ses Vermek

İnsan yaşamı sorgular şanında
Yaşam da kırbacını çeker anın hissinde

Bir yapmacık ses gelir yağmurlara
Düşk nlere ses vermek ah imiş düşlerimizden

Gökhan Seyit Tan

Düşler Çağrışımları

Konuşmalarıyla düşünür insan
Kiblesi ötelerden haykıran düşün yolculuğu
Bir meltem baharı çağrıştırır ve
Çağrılar söylenemez öfkesinden.

Sözsüz bilinir yüzlerin kiri
Ve tüllere gönenir yalanın taşınması
Bu öfkeli yağmur düşlerinde
Bu öfkeli yağmur düşleri
anlamsızlığın kökleriyle buluşur, buluşurken
Yaşmaksız kırlar düşünde

Gökhan Seyit Tan

Düşler ve Bakışlar

Düşlerimizdir içimize işleyen
bir çivi gibi
Eylemlerimize koşan un ufak adımlarla
Sözlerimizi kapan
bulaşan ince elek yüksüklerimize

Düşlerimizdir bizi var eden kumullar
Yozlaştıran tenimizin karanlığını
Bazen de açan kelebek misali
yüz perdemizi

Her şey düşlerde başlar
Bir niyetin kök ağacında yer bulan
Ya da bir sevginin nar çiçekleri
nasıl açarsa kızılığı
gördüğümüzü bildiren bize
öcümüz yahut affettiğimiz bakışlarımızdır
düşlerimiz

Gökhan Seyit Tan

Düşler ve Düşünceler

Düşünceler çeker beni ırmağına
Asla yanaşamam ben kumullara

Sakıncalar yüner ipliğini
Sorulursa dantel gibi
örülürüm kendime

Bir gereç gerek
tokmağımı vurmam için sabaha
Sabahlar beni çağırdığı vakit

Yapraklarım kıpırdamaz
ölçüsüz rengin ahengiyle
Kıpırtısız duramam
düşüncelerim akıp durduğundan

Bana bir kalem gerek birde çivi
unutamam yazısız toprağa gidenleri

Sonsuz anlar geçirdim yalnızlığımda
Orda hayat bana küsmüştü acımasızlığıyla

Yaralarım dans ederim ben
Onlar benim yeniden doğuşumu simgeleyen
Ama hep bir izle
yapraklarımı lif lif yolan

Tutarsızlıktır insanın çeşmesi olan
Yoksa düşünce nasıl yalpalar
dağların kıyısından

Sevmektir adanmışlığın tümcesi
arayışın boşluğa aktığı
o can sıkıntısını yakan
can çekintisi

Gökhan Seyit Tan

Düşlerim

Düşlerim yamaçlardan algılanır
Tutar yarınları
bir yük menzil ötesine

Düşlerim kırlangıç kanadına vurulur
Yıkar yuvasını
Çaresiz kendine döner

Düşlerim çalar dansını
Utanmaz lekeleri anına saklar
sonra gözlerini şerbet içeceği

Düşlerim çaresizdir
Alnına yaktığı kızılca kokan
kara yakalı lekelerle
bize passız baharı anımsatan
lakin geriye kalan yıllar gelmiyecektir bir daha

Gökhan Seyit Tan

Düşünce

Kurnaz bir mintana gülen
Hiç kendi ile başbaşa kalabilir mi?

Kendi ile başbaşa kalamayan
Hiç düşünceye kollarını açabilir mi?

Gökhan Seyit Tan

Düşüncelerim Benimdir

Düşüncelerim masumdur
Dokunma
kirletirsin yoksa koyu mavi renklerinle

Düşüncelerim bir çekmecedir
sandıklar nasıl saklarsa çeyizleri
öyledir karanlığa tarttığı gizemler

Düşüncelerim tuzsuzdur
buharı katılmamış
bir yanan gönül bulunmadığından

Düşüncelerim benim islerimdir
karartır bedeni
acısız bir yaşam sunulmadığı için

Gökhan Seyit Tan

Düşüncemin Yamacına Kavuşamayanlar

Yapraklarım ıslatırken gökkuşağını
Onlar gökkuşağına sallandığını sandılar

Gökhan Seyit Tan

Düşüncemiz

Hayattır düşüncelerimizi soyan
Hayattır düşüncesizliğı kaldıramayan

Gökhan Seyit Tan

Düşüncenin Kıvrımı

Düşüncenin inceliğinden
kendilerine bir öğüt dikemeyenler
Nedense her satırı
boz yapraklarla yazdıklarını
ve bilgi şerbetinden doluluğun güğümünün
kendilerine döküldüğünü sanırlar.
Ve asla konuşmanın
bir tat kıvamı uğrak vermez kulaklarına
Her nedense
Yansakta onlar bir türlü yansımazlar
desek gücenirler mi zamana

Gökhan Seyit Tan

Efendinin Yanında

Oyuncuyu efendisinin yanında
görmek gerekir,
Yıkık bir duvar dibinde
olsa bile

Gökhan Seyit Tan

Efsunlu İzler

Bir ateş yaktın tütsüden
İzleri esundu zamandan sorulmaz kaldı

Gökhan Seyit Tan

Eğitim

Eğitim bir yontuya süzgeç olur, olur da
Doğallık sızar gerildiği kaldırımın
çağrıldığı yaylardan haykırarak her an ve zaman.

Lakin yine de gelecek şarkısını şakır ve
güzelliklere akan bir tutam gül demetini
sorar, ondan bir cümle söz sonunda

Gökhan Seyit Tan

Ekecik

Ekecik boş bir kağıda ismini yazamaz
Çünkü kalemı tükenmiştir imzasını konduramaz

Gökhan Seyit Tan

Ekecik Dağı

Şimdi gitmek istiyorum Ekecik Dağına
Peşisıra asırların çırasını efsunlayıp
Yaşamak istiyorum karları doruklarında

Şimdi masal kuşunda dengbejler
Hasbihal olsun küskün aşklara,
Geçsin aynaların dargın yüzü
Aksın dereler yokuşlardan kucaklara

Şimdi gitmek istiyorum ya İstanbul Şehrin den
Boğazın yongasından çıktığı ateşinde
Yağmurların titrediği doklara inat;
bir tebessüm yakmak...koşarak
hem de nasıl umursamazcasına
Göçmek istiyorum öylece Hilkecik iline

Gökhan Seyit Tan

Eksik Kurumlar

Bir şeyler eksik gidiyordu, o eksiklikleri anlamak için
Zaman tazelendi görüngü kuruldu yüzler sancılandığında

Gökhan Seyit Tan

Eski Biz

Ben artık ben değilim
Siz nasıl oğaldıysanız yapraklarınızdan
Mintanlarımız iliklenmez kilolarımız arttıkça
İşitilmez seslerimiz eski uykular kaybolduğu anları düşlerken
Karındaşıım susar, hıçkırır boyunduruğundan
Biz eski biz değilsek,
Karıncalar nasıl mecbursa
Biz ona olmayacağız unlarımız elendike.
hayalet olmaya koşarken sizi unutmamak pahası
Yürüyeceğim anladığım der acılar bulutlanırken

Gökhan Seyit Tan

Et Pazarı

Bu alımlı caddelerde bir kara güneş üşür
Etler kızarır bencillik toyluklardan süzülür

Gökhan Seyit Tan

Eylemleriyle Koşanlar

Eylemleriyle koşan dağlar
Tanırlar geçitlerin sırma zencirini.
Yokluğun yamasından eğilen
gülücüklerimiz ise sarnıç olur
sözcüklerin anlamsızlığında duran
biçilmiş sularından kuyularına.
Çünkü bilirler toyluğun kısarak sütlerini
düşünceler uğraksızdır
Renkleri soyum eğirmekten başka
ve yapılacaklar ancak buzdan kartaldır
çatılarından sızan sazlarına.

Gökhan Seyit Tan

Ezberlerimizden Düşenler

Simli yelkenlerde bir mavilik kurarız ya
Samanyolu gerdanını dolanıp sevecenliğimizin içtenliğinden,
Bir masal kalmış bize seslenen
Ve bir masada divan kurmuşuz
O namli sevdalarımızı kuşandığımız

Gitmek zordur
Cebinde samanlıklar küfesini öğütürse
Yapbozların dağınıklığı düşer ezberlerimizden
Hep ektiğimiz param parça zihinlerimiz
Dağınık düşleri serer soframıza

Bu sahici dipciklerin
Toz kokan acıları bize değdiği an

Gökhan Seyit Tan

Ezilmeden Ezilmek

Ezilmeden ezilmek
İnsanı nasıl bir yükselen burcuna çıkartır
duraksız doğurganlığın küncünde,
Ve kumulların güneşinden ne güzeldir yıldızlar

Ama bir bilsen gökte neler döner...
soğuk, nefessiz bir ateş
dansını kapar silüetlerin boynuna

Ezilmeden ezilmek
Ne de yakar dağlanan süngülerin çitlerinden
yüksünen o biçimsiz kaşlarını yeryüzünün

Gökhan Seyit Tan

Farklı Bakışlar

Biz neler gördük
Bu yaslı elbiselerimizde
Onlar ne anladı
o yitik pervazlarını
saran güneşleriyle

Kim kimi incitti
Ve hangi sancıyı yaşadı
Hüzün kendini açtığında

Hayat tazeydi
hoş göründüğümüz vakitler
Yaşlar eğilince
Kuru düşler hırpalandı
zamanın süpürgesinde

Ve sevdik
değneklerimizin her bir düşüşünde
Onlar sıvışmıştı da gökkuşağının heybetine
O heybetler bizi aldığından beri
her gün bir sevda acı duyaraktan

Gökhan Seyit Tan

Faust

Faustian ilişkilerde yitirdim gerçeğimi
Her yüz soygununda kendimi buldum düşüncelerimle

Gökhan Seyit Tan

Faustian Düzlemler

Ben faustian ilişkilerde dilenirken
Öte Dağlar şifreleri düşürür el sallarmış

Ben kendimi derme çatma ederken
Herkes bu kendini taşıyamayan adam dermiş

Ben sahtekarlığa soyunan bir zincirken
Aslında kendimi yolan bir kurbanmışım

Ben hayal tutuşunca gem toyluğuyken
Öte Dağlar şifreler düzlemini kollarına sararmış

Gökhan Seyit Tan

Felaket

Yüce olanın aşağılara çekilmesi
İşte o en büyük felaket

Gökhan Seyit Tan

Felaketimiz

Bir kere yüz çevirdiysek sevgiliden
Bu bizim çıkar söğüşlerimizden değildir
Bu onun algılarının anlamsız duruşunda gizlenen murattandır bilirim

Bir defa korkularımız baş kaldırmazın dirseklerden
Bu hesapsız ezgilerin düşüşünde
Yıkığımız duvarların tutsaklığındandır.

Bir türlü korkularımız vardır bizlerin
O korkular ki adımızın çıkmasıdır felaketimiz olan
Bizi yurdumuzdan el çek dedirten acemi hıçkırıklarımızda varlığını bulan
Adımızın çıkması dedik ya felaketimiz olan

Gökhan Seyit Tan

Fikrin

Senin fikirlerinin
onun indinde bir önemi var mı?
Onun çıkarları onu nasıl düşmanla eş
Seninle ırak tutar bir bilsen
gözleri şaşkınlığı ararken.
Ah söylesen sözleri nasıl ki çelişkiye düşer
Güneşin tuttuğu içki mahzenlerinde

Gökhan Seyit Tan

Fikrin Tını

Kendimi düşlemeyi öğrendim
önceliğin o yapayalnız odalarında
gevşemiş bahar süzgüleri zihnimi sararken,
Ama uzak mesafelerde aranılanı
Çöllerin sarı sislerinde,
o acımasızlık aylalarını yırtmayı ve hem de
en güzel menevişli yapraklar
öğretti sardığı çarşafların
beyaz çekmecelerinde saklanan dolabında
kapı ardı çizgili askıları

O beyaz çekmecelerin havluları
gözyaşlarına kansın diye.

Gökhan Seyit Tan

Garip Çocuk

Ben yükseldiğim için çocuksu davranıyorum
Ve umursamadığım için size garip geliyorum

Gökhan Seyit Tan

Gece Seyahati

Meydanlar
gırıl bir gecenin yaşmağına yürürken
görüntü
uçmak hakkını kullanır
beyaz askıların süzgün bileklerine
ve
Kartallar üşüşüyorken
Yitik vurgularıyla
utanmadan yırtmaçların tüllerine kazınan
-bahçelerin salınan arkalarında-
yüzen hırçın topukların ökçesine gelir insan

Farksız püsküllerin
kolyesinden kaçarken kan lekelerine çaresiz
farkındasız
gazellerin yüksüntüsünde ezilmek pahasına
olsa da bu yüklem dolu zenginliğin suçları
neylerse koşumlarından tuttuğu atlılarla
bize bir mühlet yönelen

Gökhan Seyit Tan

Geç Değil

Hiç bir şey için geç değil
Sonsuzca elverdiği demlerin kırbacı
bizi öğüttüğü müddetçe
yasların gözbebeklerinde

Kırlangıçlar şakır ya yelpazelerin şarkılarını
bir umut yaratmak için
Silüetler yabancı gelsede hiçten
kökünü yitirmiş şahbazın atı
yontumuza koşar coşkusuyla
bir sızı inlemekle milini çeker derininden

Ve hiç bir şey için geç olamaz
bir nefes bağış demlerini gördükçe
O bağışlar yücelerden bizi okşayıp
sevilmeye ve sevmeye değer
bir kucak açıp koştukça

Gökhan Seyit Tan

Geçmişten Kalan Bir Anı

Bir iğne ipuçlarına asılmış
Ve bir yağ donuk oklarıyla
Sorar yaşlarına değmiş en közlükleri
Sarar sensizken tütün lokmalarının
suskun kaldığı kirpi demetleri yoklama kağıtlarını,
Ve bir burç gibi özlemini yansıtır
bu kıvrımlı çukurların göz bağcıklarından
süzülen ince parmakların mor yüzüklerine.

.....

Papyonların alımlı yakalarına kurulur zaman
Unutulur çıraların ıslattığı biçim desenler
Sensizken bir yokuşluk, hem de sis katar
Beni unuttur, atar senin anlamsızlığı bulan tülbentlerine

Gökhan Seyit Tan

Gelenek

Gelenek sen nasıl bir dahisin
Hem de en büyük zekaları bir sirkte çıplak dans ettirebilen

Gökhan Seyit Tan

Gelme

Rüzgar gibi kopar dalgalar
İçinde ne yürekler saklar bilemem
İçim içim yer anlar sahrayı
Bu denizden grift günyüzlerinde

Gelme gelirsen bir fırtına kapar
Yoksa bağlar yanağımı
Köpürür öteler sahteliklere
Gelirsen bir yol kapanır
Estiğin yuvaların yutulmuş ağzından

Gökhan Seyit Tan

Gerçek Masallar

Kimse kimseyi seymezmiş
Herkes oynayacağı yere gelirmiş
gönlü pas yığınlarına

Kimse kimseyi bilmezmiş
Herkes ayağına düşermiş
Zihninde uğraş olmayanlara

Kimse kimseyi özlemezmiş
Herkes boğazında yufkaya gülermiş
Ufkunda zincirleri tülbent yapanlara

Ve dünya bir kurguymuş
masal bulutlarından kopan
biz ki bunu anladığımızda

Gökhan Seyit Tan

Gerçek ve Hakikat

Gerçek yaprak yapraktır cıvılda neşe ile
Hakikat bir tığdır öfkenin nöbeti ile hayale sahne kuran

Gökhan Seyit Tan

Gerçekler ve Umut

Bir yalnızlık çöker sahrama
Hep gerçekleri söylesem sadece sana

Bir düşkünlük verir karanlığım
Hep suskunları oynasam sensiz kaldığımda

Bir hüznün düşer benliğime
Hep umut duysam dudakların omuzlarımdayken

Ve bir tuz taşır bileklerim
Hep korku çağsam susma nöbetlerinde

Gökhan Seyit Tan

Gizemli Yalnızlıklar

Yalnızlık tüter bu şehirde
Öyle ki inciden gözyaşlarını avuçlar
arar bir sevgili
Baş ucu divanında tomurcuklanan

Yalnızlık düşer bu yeryüzüne
Ateşi yağmur olur yakar geceleri
arzular tutuşur
Susuzdur alacakaranlık
okşanmasını bekler bir çift göz

Yalnızlık koyverir kendini asfalta
düşer, incinir
hayatı paylaşacağı bir diş dökülsün
etekleri sürünsün
tozların yaprağında diyerek

Ve yalnızlık bir tutam isdir
o kendini arayan adama,
o kendini arayan adam
sırılsıklam bedenini sardığı için
Bu rüzgar damlarından arta

Gökhan Seyit Tan

Görüngüye Aldanmak

Her şey giz tutar
bu dikilitaşların altında
bir sayfaya sığar yalnızlıklar
geceye düşer
günün parıldayan ezgileri

Her şey tutarsızdır
bu iç dökmeleri
hıçkırığını dürdüğü vakitler
susar ve beklerler
bir gün açığa kavuşsun diyerekten

Her şey pas tutmuştur
bu kilimlerin ısı desenlerinde
vuruşur pehlivanlar
bir alkış bende olsun söz vererekten

Ve her şey her şey
yanılmıştır
bize gösterilen pencerelerde
biz sade görüntüye sarılırız
bu sahte sevgilerimizden
arta kalan ne varsa

Gökhan Seyit Tan

Gözden Düşenler

Önce baskılar hayat koşuşturmasında, meraktır bu
Sonra bir ok çekerler tahtaya denerler ya
En son düşürürler gözden, çıkarları yoksa

Gökhan Seyit Tan

Gözlem ve İdeal

İdeal kumardır
Gözlem dikişleyen adım.

Gökhan Seyit Tan

Gözyaşlarımız

Gözyaşlarımızı tutamadık bu arsız akşamüstülerde
Ansızın kömür isleri sarmıştı da ceperlerimizi
Doyamadık sislerin yanağımızı okşayan kaldırımlarına
Öyle ki kıvılcımlar renksiz izler düşürdü biz onlara ağlarken
Sabahleyin uğradığımız tanışık vapurlardan arta
Doyumsuz güzellerin sürüdüğü yağmur vakitlerinden
bir minik tuval kalmıştı nedense

Yıprattığımız tan süzgüleri andımızı tanımışken
Kurumsuz çiğler tanesini açmıştı da
Biz aylalara değer mahya kurmuştuk
Tağlar pembe cilvelerle oynasırken

Ve her şey bir yalana soyunurmuş
Biz kendimizi kalbimizle dürmediğimizden

Gökhan Seyit Tan

Gurur ve Yalan

Gururum yalanın aynasına bükülmem
Ve kaldıramamam külçe bağlardan aynaların yorganını
Kötüler ya bir yalana imrendiren

Büyü yolcunun adına zarfını koyar
Üfürür tülbentler aynaların gecesini
Sabah uyanır ışığa diz çöker
Ve aydınlığı tanır gözleri közleyen fısıltılar

Dolunay baykuşuna bakar da kapar kolyesini
Körolasica ufkum beni yanıltmışken
Kötüler bir yalana imrendirir
Kibir onların kızgın çeşmesidir akılan
Gururum beni bir yalana imrendirmişken.

Gökhan Seyit Tan

Gölücüklerimiz

Ne kadar asıldık
Gölücüklerimiz çoğaldı killere,
Arşın salın peli
Nice kayıp verdi
katar nefsin
göl feryat seyrine

Ne kadar uluduk
Kurşun imledi şalımızı,
Şaştık! bu hummalı örtüye
Meramımız yağız
kolpa kaldı elişimiz

Baktık!
Sahteydi gülüşler,
dingin adın
Komik öykü harfleri
erdi
süngü ile
cetvelleri bileyen
düşkün ensesinden solgun yüzüne

Gökhan Seyit Tan

Günlerin Şarkısı

Günlerin şarkısını içeriz
Onlar tünlere yamanır
Yitirilmiş anılar masumdur
Kiblesi maviye akan

Kavrulmuş sabahlara yanarız
Dalgalı yüzümüzü pembeleştiren
Ve direkleri esrik mintana tuzlanan
Çiğ yüzüklere taşarız

Üzülürüz kelebeklerin gökkuşağına
An fırtınaya düşer
Yaşam tomurcuktur
Yeşillikler saçılmaz
Taşar zihinlerin kuytusunu
Açılmaz, açamaz bir başka dünyayı

Gökhan Seyit Tan

Hakikat Yokuşu

Düşledim sabahları hakikat yokuşunda
Hakikat bana dedi kendinde denedin diye

Gökhan Seyit Tan

Hakikat Yolculuğu

Hakikati aradım
mutluluğu sormadan
Hakikat acı geitinden sivrulur dediler
Geçitlerin ıgında
Mutluluğa glgelerimi dayadım.
Anladım ki mutluluk
hakikatsiz dşekte kurulmazmış
Ama kaçırmakta
acıyı yoğururmuş.

Gökhan Seyit Tan

Hakikat Yolculuğu 2

İnsan perdesiyle bir dünya kurar
Damga pulu cebinde
Gölgeler susar
Ve yoksulluktur yüreğinden sızan
kumulların ardındaki sulardan göğen arklar

Herkes kalbiyle mührünü keser ya
Kese kağıdı avuçlarında
Ve bir kere tuzaklardan aldığı öğüdü
Safılık kumralları ile süzerse
Demek ki hakikat ulaşılmaz bir yalanmış der
günlerden aldığı yaraların
sözlerinden doğan kıvılcımlar.

Gökhan Seyit Tan

Hakikate Eren Yol

Hakikate eren yol acıdır
Sevdiklerin düşman, sevenlerin ayrılır

Gökhan Seyit Tan

Hakikatin Cümlesi

Keşke o sabahları bilseydim.
Yüzlerden akan hırçın gülüşleri
sezip bir zırhın ucundan
dağdağalı bir yontu kırabilseydim.

Yitik yazgılarımız vardır ya cümlemizin
Yağız atların titrediğı bilgiçlikler
Kırpar da avuntularımızı
örter seherin dingin kuş yumrularını

Birde savaşın ikircikli tartı
Yanıltır bucaklardan inci kokan terleri
Kızların örgülerinden coşan köpük kokusu gibi.

Keşke bir nefes duygularıma zalim
Keşke boş kuyulara düşmeseydim.

Gökhan Seyit Tan

Hakikatin Rüzgarı

Bir acıdır rüzgar
Kopar sancılı haberlerin avucuna
Ve mil çeker gibi gözlerine
Aşkını gömer yurdunun delikanlı tuvallerinden

Bir yüktür gerçek
Bilginin kıvancı sarsada yüksünce ezikliği
Bir sustur bu akşamüstüler
Bu arkların tel taşlarını çağırıştırır
Benim bilinçdışı şiirlerim gibi
Ve benim deliliğimde yatan
Hakikat arayışı üzümlerine yansıyan

Gökhan Seyit Tan

Hakikatin Sesi

Keşke o gülücükler gerçeğe düşseydi
Ve alımlı bir sıcaklığın kumsallığı
canavar dişli sırtmalara dönmeseydi,
O zaman ki ererdik hakikatin
yalvaç perdeli heybetli resimlerine
İşte o zaman
Her şey duruluğun sesini dinlediğinde

Gökhan Seyit Tan

Hamliğımız

Hamliğımız çılgınlığımız
Yanmamız durgunluğumuz
Pişmemiz gördüğümüz oldu

Gökhan Seyit Tan

Hayal Adamlar

Hayal bilge adamın göz yaşından süzülen ezgilerin durağıdır
Hakikatin yabancıısı yüzeye ise bir silme boş kuruntudur

Gökhan Seyit Tan

Hayal Aşk

Hayal değildin ben uzaklaştım
Ben koştuğumda sen bir hayaldin

Gökhan Seyit Tan

Hayalden Gerçeğe Bir Sabah Namazı

Bir sabah namazı kıblemde
arsız bir bekleyiş uyanır.
Yaşam kırbacını çeker
Ne de boşmuş hayallerin düşünde yaşamışlığım
Sebepsiz yalvarışlarımın yüksünde
kusursuz eğlencelermiş
Beni yapraklarımdan tel döktüren der.

Bir sabah vakti uyanırken
Zulmün sesi sivrulup
Zihnime şahını kaldırdığında
Ben irkilip suslara ulanırken
Budur senin kalbinde yanan közmüş der
Hayatın gerçeksiz zevkleri bana küstüğünde

Gökhan Seyit Tan

Hayallerim

Hayallerimdi beni gerçeğimden koparan
Hayallerimdi hakikati alnından vuran

Gökhan Seyit Tan

Hayallerim

Karanlığın yolu bir sızıdır
Ve sen her an perdelerimde yankılanan sesin
gücünü doruklara sardığı sarnıçlarımda saklısın
ki gözlerin yüreğime tımarını eğmiş te
şadırvanlara düğümlemiş beni.
Aydınlığın sözü ise bir yolcuya görünmüş
Çıkamaz bildiğim düellolar gücünde
Çıkamaz dediğim saçakların topuzu
Çağırır seni kendimden sayfa sayfa dürdüğüm andan beri

.....

Yalnızlıktır kokan kukaların terinde
Artık bir, kaldırım gümeci
bekler çizgisinden şaşmış, çılgınlık serzeniş yoluğu
Beni kırmızı bir tülbent sarar
Ay gibi parlak kızın ıslaklığında
O ay gibi parlak kız bir gün gelir bana yar olur diye

Gökhan Seyit Tan

Hayallerime

Yerleri süzerek yürümem
içimde sakladığım hayallerimde
Nasılsa hayatımı yemişken
gömdü ise beni bu dağdağalı sokaklara

Ya Ona sebep olan utangaçlığım
Yazgımın ruhuna vurulmuş gündü
Ve her nedense rengimin neşesine bir surat
astı gömleğimin kerpiçlerine

Peki iç dünyamın karanlığını söylersen sen
yaşadı ve görmedi anılarımı bir türlü,
bir türlü görmedi bana sunulan nimetlerin
balkonlarda yüzen gülücüklerini

Gökhan Seyit Tan

Hayat

Hayat tazedir
Dostluklar gün gibi yavan
Mevsimler açar
sarıdan çalmış eteklerine
Sahtedir içten gelmezse gülücükler

Yürümek bir el ile
ne güzelliği çağrıştırır
Acabalar yoksa derinlerde
Yaldızlı ilkbaharlar
çiçeğini derleşir

Hayat gelmez zorbalığa
tuzsuz bir yaz bohçası
ölüm aniden gelecekse koynumuza
bir ancık niye gülmeyelim
bu çiçeklerin mintan iliklerinde

Gökhan Seyit Tan

Hayat 2

Çıplak bir yontu gibi hayat
üzerimize yürür de
Şahitlik başımıza vurur
İncelik kokar
serzenişlerimizin duruşu
her nedense

Bazen ayağımız kayacakken
bir tutuş çekeriz yaşama
Kavuşuruz imrenilecek kadar
maviliğe üşüyen gökyüzlerine

Bazen de savruluruz ansızın
Koyu bir yas gönlümüzü yıkmışken
Görmeyiz yanı başımızda dans eden
tütsülerden derlenmiş tacındaki gülüşleri

Hayat bu toz koparır
kısacık hamurunun izleri
her kendini açtığında
Bir gün yürekler
kardeşçesine atlasın
o ateş kıvılcımlı surlardan diye

Gökhan Seyit Tan

Hayat ve Anlamlar

Bir şeyler bulamadık bu hayatta
Yapraklarımız körpeydi dayanamadı dalında
Silüetler yabancısıydı koşuşturduğumuz kaldırımların
Sözcüklerimiz ise anlamını bulamadı ezgilerinden

Bilemediğimiz yüzlerin soluk mintanında
Gülücüklerimiz arka kapılardan nal çakıyordu
Ve yabancısıydık zaman yitiminde kaç hece sayıklarken
Binlerce yokuş dere ağızlarına nasıl uçuşur onu konuşuyorduk ya hep
An bize sarnıcını gösterdiği vakitler
Biz yaşamı ıskaladık gülüşlerimizle

Gökhan Seyit Tan

Hayat ve Korku

Hayat korkunun yalçın kayalıklarında büyür
Ve herkes için gerekli bir yoldur içimize hapsedilmiş o dağdağalı buğu,
Bizim içinde
Karşıdan bakan simsiyah simli yellere
imkan olduğunca da

Gökhan Seyit Tan

Hep

Hep namlusuz hesaplarımızla yaşarız
Bir ölü deniz gibi
kin dolu yağmurlarımız
yaptıklarını yapamamaya yanar

Hep sorgusuz suallerimizle yaşarız
Kıvılcımlar çakar yeryüzüne
Ömür geçer
biz fırtınamızı toprağa sereriz

Hep örgümüzü kiblemize döşeriz
Hüzün bilmez düşlerin
sahnemize girmesi zordur
onlar düştüğümüz yerin bekçileriydiler bilmesekte

Ve hep yanılmış yanıltılmışızdır
Susuz döşeklerimizde
Hıçkırıklar susmuştur
suskunluğumuz bizi sardığından

Gökhan Seyit Tan

Her Doğru

Her doğru her zaman yansıtılmaz güneşe
Çünkü her doğru doğruyu bulmaz yolunda

Gökhan Seyit Tan

Her Şeyi Bilenler

Her şeyi bilen yavan akıllar
Hep yarım bilirler bir şeyleri nedense
ve her şeye karışmalarından evvel ki
her şeyi unuturlar alınlarındaki kurumlarıyla

Gökhan Seyit Tan

Herkesin Yaşamı

Herkes bir yaşamın kancasına sarılır
Herkes bir kuyuya kendinden bir damla süzer

Gerçeğin sesinde bazen avutulmazdır yaralar
Doğruluksa yalnızların iç çekişinde bir hayale doğrulur

Gökhan Seyit Tan

Hırs

Hırsımdı beni çöp bırakan
Özümden gayrisına fal açtıran

Gökhan Seyit Tan

Hiç Bir Şey

Hiç bir şey sır değil
Sır olan söylenmemesi gerekenlerdir
Bu soyтары yalnızlıklar hükmünü çizince

Hiçbir şey günah değil
Günah olan yapılmaması öngörülenlerdir
Öngörülenler bir kalıba girmezse eğer

Hiç bir şey düş değil
Düş olan hızını kesmiş kunduralara değer
Kan lekeleri taşmadıysa bağcıklardan

Hiç bir an bizi sormaz
Sorgular ancak bileklerini keser
söğüşlediğimiz tufanların yüksünce bile

Ve hiç bir dünya
hiç bir zaman gerçek değil
Gerçekler bizi soymadıysa
kapalı kalmış hıçkırışımızda eğer

Gökhan Seyit Tan

Hiç Olmayacak Gün

Hiç olmayacak bir günde çıktın karşıma sen
Ben o gün güneşimi unutmuştum kiblemde

Gökhan Seyit Tan

Hikmet Kökü

Hikmet bir gölgeydi altında oturdum
Bilmedim ağacın kökü acıydı alnımdan vuruldum

Gökhan Seyit Tan

Huzur

Ansızın gece parlar sancağına
Ve ne şirindir göremeyene sır yolcuların durağı
Şafağın zihni küllenmiş
Aydınlığı sorguç sorguç sorgularken
Ne düşler kaybedenlere ısıldar bu akşamüstüler

Ah bir bilsen aşk neye uzanmak ister ki
Acı duydukça bilir o masum yaşı
Dinlemez kin yağmurlarına sahne
Perdesi güherçile olmuş sözlerin arasından

Gece sonsuzdur gülenlere demiş olmak
Huzur belki alaydır olanlara
Olanlar teğet geçtiyse dünya güzelliğine
Ne fayda ki yosun tutar bu akşamüstüler

Gökhan Seyit Tan

Hürriyet ve Maske

Hür olmaya çalıştıkça maskeler taktık
Maskeler bizi zencirlemişti, altın bileklikler sandık

Gökhan Seyit Tan

Ilık Yağmurlar

Yağmur yağıyor
Arabaların yangınları çörekleniyor ışıklarda,
Kızlar ise kapılarda şenliğin
tahtında bir kibrit, hoş maviliği çakıyorlar

Yağmur düşüyor
Bir çay tablasında,
Karanlık ürkütüyor sevenleri
nedense ağlıyor sevenler
Bir başıboş ünvan yokuşunda

Yağmur süzülüyor oluklardan
Bir çürük arzu
deşiyor kolcuklarımı
bilmedikçe ben ürküyorum o anlardan
O anlar bana namlu olduğu için

Ve yağmur yaşamı ağartıyor
güneşin tutuşuna
Ne de yakışıyorum dercesi
Koşuyorum ışıklardan arta kalanlara
o ışıklar bunu bilmesede

Gökhan Seyit Tan

İçimi Kemiren

Küçüklüğüm masumdu öyle bir ki
Bilmezdim içimi kemiren duygularımın hesapların gök yağmurlarını

Gökhan Seyit Tan

İçinden Geldiği Gibi

İçinden geldiği gibi yaz
İncitme yaşamın anılarını
O anılar sende bir yük olsa da
senin varlığına gömlektir taşıyacağın
pırıltıdır anılar gözbebeklerine

İçinden geldiği gibi yaz
tutma yalnızlıkları bir gülüşle
Kalabalıklarda seç yalnızlığı
ve oynama gururu ile hiç bir sözün

İçinden geldiği gibi dur
ve kirletme yaşamın acılarını
O acılar sendeki yaratıyı düşürecek
Ve yayacak senden öte bir yarenliğe
O yarenlik seni aşmadığı müddetler

Gökhan Seyit Tan

İçtenliksiz Yazılar

İçtenlikle yazılamaz yazılar
Ve sözsüzdür konuşulacak damlalar
Sahipsizlikle övünür yalnızlığın
tütsü kokan dağları
Bu tutarsız geceler
bizi soyarken yüz­süzlüğün bekçiliğinde

Duyumsarız sabahın tam ortasını
Zincirlenmiştir göğsümüz
sorgusuz beklenti suslarında
Zoraki gülüşmeler kaplar yarınları
Dünlerimiz hayıflanma, geleceğimiz endişelidir
Bu kış sandallarının bacalarında

Gökhan Seyit Tan

İkinci Defa

Aynı şeyi ikinci defa yapma ahmaklığına düştüm
Ama bir şey vardı bende olgun bir mazgaldım burçlardan

Gökhan Seyit Tan

İlk Gençliğimin Susuzluğu

İlk gençliğimin susuzluğu
beni ince bir tüye soyar, yıkardı
odamın papatya ıslaklığında her nedense.
Ve anımsarım radyo bezlerinin
o boğuk kandilleri öksürürdü
Bir esmer hıçkırıyla
Yanıltan gerdanını vuran topukların
Yaşamımın tuzlu buğusunda.

Ve ben o zamanlarda
ayrılık yüklü kök ağacında
gömleği yaslı bir asaydım ki
Ama çocuktan beter bir saflıkla.

Gökhan Seyit Tan

İmler ve Zaman

1

İmlerdir anlamsız yürüyen
gözetler ve koşar
Toprağın kutsal sızıntısından
yünmüş ilmeklere habersiz ve dumansız
uçamaz
cengin tutuşuna kurulan
ağıt sözlü kızarmış kurumlara

2

Sönen ateşin belleğinde
Bilinir ki
Eylemleriyle yaşar insan
öyleyse
Konuşur ibareler
eksiktir
Hiç tamamlanmamış, tanımlanamaz
Bekler zamanı gelinceye
Bazen güneşin anına durgun
Bazen sürülmemiş ama yorgun

Dünya yalnız senle mi
Susar
Yaşamın armonisine deyerek
Dünya sensizde
sensizde yaşar
bilinen

Gökhan Seyit Tan

İnce Ruh

İnce ruh kapatır kendini gecelere
Bir sur açılırsa görmeye bak
Ya kayar karanlıklara değin
Ya da hiç konuşmaz hesaplarla

Gökhan Seyit Tan

İnsan

İnsan çarmıha gerilir bazen
Şözcükleri sürgit yalnızlıklara gebe,
İnsan sorguları biriktirir, namlusu toy
Tumturaklı arzları hıçkırır benliğin yaprağına derken

Artçı şokları göğsünde tutar insan
İnadı düşürür şeffaf bahçeleri
Satırları kılıçtır, ne olsun böylesi
Hırsızdır o
Bir yaş gözbebeklerini büyüttüğünden

Gökhan Seyit Tan

İnsan Bilincini Taşır

İnsan bilincini taşır
Bu sokaksız yarınların kucağında
Ve duraksız taşar
Namlusunda koşuşturan iklimlerin ağzına dayanarak

Bir yüktür
Bu sahte gülücükler
İmrendiği naralara yazan
Sorar yalnız sevdaları
Bileklerin kolyesini hem de nasıl taşıyarak

İnsan zamandır
İnci kokan yağmurlara
Bir gömlek iliği
Dikiş tutar dayandığı mahpuslardan
Ve sonsuzca bir serüven koşar
derinlerin ipil ipliğinde
Sen kimsin
Bu açılmamış bağların
Yün eğmemiş yolsuzluğunda der

Gökhan Seyit Tan

İnsan ve Yaşam

Herkes imrendirmek isterde
karanlık düşlerin mumlarından yansıyan ışıkları,
Kimi hoyratça sırtır kalbin mahmuzunu omuzladığında
ıslak postlarının heyecanında kükreyerek,
Kimileri ise ağız dudak yerler acımaksızın
yılların süpürgesini aldıkları bir açıkla.

Ancak zariflerdir duruşlarıyla inceden bir tül örerler
gümüşten yüzlerine
Benizlerinden tutan altın sarısıdır
bilen samimi dudakların dolgusuna.

Ve her nedense akıllarına uğramaz
Paranın dizinde oturanların ve
Şehvetin boynuna el uzatanların,
İnceliklerin tuzunda kurutulmuş yaprakların çiy damlası
ve onlardan akan peteklerin kıvamı.

Gökhan Seyit Tan

İnsanın Aldanışı

Belki bir merhaba ister insan
içten bir gülüşle hem de ne için
sırıtır meyhoşluğu tuzsuz incirleri
Belki bir düşün görür yarınlar için

İnsan ısıtır arsızsa düşleri
koptuysa gece
şirin görükmez efsunlu yıldızlara

Bazen bir şerbettir yalnızlık içmeleri
Bir insanın görüntüsü nasıl değişir birden
anlamsız kıbleler yakardığı vakit

Bilemeyiz sorguların yüzünü
Hangi sualler kaplar pervazlarını
Bilemeyiz hangi tütsü yanar kandillerin közünde
Hınç bir kindir
susmaz meltemler işitince gökyüzünü

İnsan sırdır dokunulamayacak kadar
meyvaları eşsiz rengarenk susamış
yer her canlıyı
kürsüleri ekşimiştir
her gün bir can koparır
kendisini de hem de

İnsan susmaya koşuttur
ve yüreğini açamayanlar
Nedense kendini bilir aynada
görür hayatın cansızlığını
susturulamaz ıstırabı her an
bir meseldir anılarına
kusmak olur kibri gömleğine
soyu yokuşlardan indiyse derinlere

Gökhan Seyit Tan

İsimsiz Sevgiler

Sana yalanlar söylemeyeceğim
Çünkü yalan bana zırhsız bir kazaktır

Sana tutamayacağım sözler vermeyeceğim
Çünkü sen yıldız içmesi yokuşlarımsın

Sana düşlerimi çeyrekten uzatacağım
Çünkü seni dolunayıyla ürkütmeyeceğim

Senin ismini hep sessizliğime kazıyacağım
Çünkü insan dili ateştir köpürür barut olur

Gökhan Seyit Tan

İstenmeyen Şeyler

Asla kimseden bir şey bekleme
Yoksa aç gözler ovuşturur ellerini
dişleri birbirini yer koltuk yüksüklerinden

Asla kaldıramayacağın düşlere sırtına
Yoksa bir güzel göz çelimsiz kılar
seni bu yas gülüşlerinden

Asla istenmediğin yüzlere dönme
Yoksa aynalar küser
gölgelerin yalnız kalır tutarsız güneşlerden

Asla sitem etme karamsarlığa
Yoksa bir tütsü seni büyüler
arsızca kalırsın dağ başlarından arta

Ve her zaman kendine dön
bir bak ki kızılığın uçsuz inlerine
Çevrene bir baykuş ol
yorganının altında ıslattığın ağıtlardan

Gökhan Seyit Tan

İşini Yapan

İşini rast götürene helal olsun değildir
bir minare kendini soyar
arzular sabahları
bendleri yaralanmış hiç bir söz söylemeyecektir

Ve yapraklar soyar çiğ damlalarını
hiç bir söz sebepsiz kalamaz
bu yaşam koçluklarında
bir sabah yarenler bulunduğu biz son gün açlığını bağıracamız

İşini yapan uyanığa asla helal değildir
bir dik duruş olmadıktan sonra

Gökhan Seyit Tan

İyi Olmak Neden Yetmez

İyi bir düşün yitik vurgusu olmak
Neden yetmez biteviye amaçlarımıza

Dar bir düşünce olunca gününde
Hayalettir karanlıklar söze gelmez
Tok bir ben her nedense kalıbınca düşünemez ki
Anlamlar kökünü kopardıysa göğsünden

İyi olmak yetmez bir kere
Yıkılası örenler yıllara durulunca
Dili susmazsa susulamaz
Bir de çözülürse açıklar konmaz ki köprü sallardan
Dar bir düş olunca içinde

Gökhan Seyit Tan

İyi ve Kötü

İyiler bir mezara benzer
Merhaba der geçenlere
Ve ruhdan sazlarını ararlar
Kötüler bir mevsimlik iş kurar

İyiler hesapsızdır sorgulardan
Kötüler tutmuştur evlerden bir aralık
Dünya döner iklim yaşantılarında
Kötüler güler zafer çağrışımına

Gökhan Seyit Tan

İyi ve Kötü 2

Kötüler hiç şaşmaz en olmadık yerde
İyiler vurulur eğer kandiysa yorgan pırıltılarına

Gökhan Seyit Tan

İyiler ve Felaketler

Bir an durup, dinlemenin şarap şarap
keyfini içemeyen,
Ah tac tac belenen dillerin ılık keyfini yutmadan
düşüncenin yazı tahta satırlarını
gözlerinden kızartmayanlar için
İyi bir düşün ırmaklarında
sandalların baygın rüzgarlara durması
yeter bir düşmüdür hiç

Bir adamın şapkasını çıkarıp da
koltukları altına alamadığı
felaket çisillerinin ırmaklarını sunan

Gökhan Seyit Tan

İyilerin Muradı

Yitik vurgular bekler bizi sabahleyin
İyiler soyutlar kendini bekçilerden
Kötüler uçar bulutlardan zincirlere
Uçuk körlükler sızar geceleyin

Ansızın düşer bir yağız delikanlı
Şekiller griftir çözülemez ötelere
Aşktır sözün son cümlesinde yatan
İyilerdir bir muradı koşulsuz isteyen

Gökhan Seyit Tan

İyilik

İyilik durgunluğun başıboz ılgınıdır
Düşüncenin şarabı beyni silbaştan sarsmadıkça

Gökhan Seyit Tan

İyilik Denizinde Olanlar

Bir iyilik denizine tutuldum dün gece
Dedi onlar suratı değişmez kin tutmayanlardır

Gökhan Seyit Tan

Kabile Yaşamı

Senin ayağın kaydırıldığında
Sessiz kalacaksın gönlünün burçaklarından konuşurken
Yoksa kimse senin muradına bakmaz konuşursan sen

Ama bir zaman geldiğinde
Sende bir kılıfla ayak takımlarını gözeceksin onun
Ve bülbül şakiyacaksın hiç bir şey olmamış gibi

İşte o zaman bir taç başına konur yüreklerin göğsünden süzülen rengine senin

Gökhan Seyit Tan

Kaç Hayal

Kaç hayal ulaştı
Bu yağız gökyüzüne
Hepsi birbirine denk
soluktu ağızları
Bir cümle söylediler
şarkıları imeceydi

Kaç dikiş kendini şardı
Bu iklimlerin şafağında
Bazı ellere dokunamadık
Hangi sebeple soyulduk bazılarına

Kaç yıl uzandı
Bu şimşir yeryüzüne
Kimler galibiyetine sevindi
Boş kıvançlar olduğunu bile bile

Ve hangi sevdalar kimin idi
Biz ışıl demetlere baktığımız anda

Gökhan Seyit Tan

Kaç Zaman

Kaç zaman rengine uyandı
Kaç ses soldu benzinden
Sonsuz biçimler desenine küstü
Sonu gelmez sabahların yazından

Kaç sefer başladı bitmeden
Kaç yazı sustu karanlıktan
İçildi günlerin sabahı
Uyandı sebepsiz yarınlar

Kaç düş kaçtı arzularından
Kaç yas boynunu bağladı,
Esrik yokuşlu kırbaçlardan
Düştü yaprakların çiğ yaşları

Siz ki benim haykırışımı duyamazsınız
Bense sizin yarınınıza bakamam
Kaç yıl geçse de aradan
mıntanlarım boynunu bükür
Bu bağ bozumlu günlerin boğumundan

Gökhan Seyit Tan

Kader

Kader bir gülüş çaldığında bülbül şakırız
Kader ağlarını ördüğünde sessiz kalırız

Gökhan Seyit Tan

Kadın

Kadındır
bir cüzzam gibi
boynuna hale geçirilir
Dövülür bir post yığını
Kaçırılır şehvet kendini
boyunduruk açınca

Kadındır
Entarileri yamalı
bir ökseye tutulmuş
İmrenir buğusuna zerafetin
bir yakut esnemesi yaşar
kolları düştüğünde engine

Kadındır bu
küser balyoz tutan ellere
bir düş görür yaralı oyuncağıyla
toz pembe olur
bir tutuş izinde
kandırılır, kanar, kandırır
güzelliği kendini serdiğinde

Gökhan Seyit Tan

Kadın 2

Yaşam bu, kadına seslenir
Kadın: susar ömrünce
içlendiği şarkı gibi

Yaşam kadını görür kaldırımlarda
Kadın: bilir bir gölge
umursamazlıktan gelir

Yaşam kadına imrenir
her sabah bohçasında
Kadın: bir yılık gibi
şahlanır topuzları yüksünce

Ve yaşam kadına eğilir
tadını bilen ağırlığında
Kadın: yüreğini
taşımayı öğrenmiştir
bu yelkenli fırtınaların dibinde

Gökhan Seyit Tan

Kahrolası Yoksulluk

Duman kokar gece yoksulluğun perdesinde
Hiç bir can ki bilemez kadınların çaresiz düşünö
Ve her şey yakıştırılır mintanların gövdesine de
Bir bakış el uzatıp ver o fişi derken
Anne kızına tutuşur hiç sevmediğim şey ama kahrolası yoksulluk

Gökhan Seyit Tan

Kalbin Kristalleri

Hiç kimse kıramaz kalbinin kristallerini
Yoksa bir deney masasında ciğerlerini sararlar kanlarıyla

Gökhan Seyit Tan

Kapılar

Her kapı bir sonsuzdur
Her kapı yol açımına düş
Biz ataşlara tutunduk
Bu mağara dipli içmelerde
Bir kapı gördük
esrikti susuzluğumuz
Kapıları kendimize yar sandık
Bu bitimsiz rüzgar ökçelerinde

Gökhan Seyit Tan

Kapına Geldim

Kapına geldim
Sessizce bir usul
elimde sazlarım
türkülerim ırmaklardan

Kapına geldim
sorgusuz bir hüznle
ısıttım yalnızlıklarımı
içten, sevecen

Kapına geldim
söyleyememek şükürünü
taşıdığımdan bağrım
Mezar taşıma yazılsın bir gün

Kapına geldim
bağlandığım
yazılı tahtalara
bir sızım yoksulluk seyrederken

Ve kapına geldim aşkım
yalvarışlarım karsız
beyazlık olmasın sevdamda diye
pırıl pırıl parlasın güneş
benim sana vuruluşuma

Gökhan Seyit Tan

Karanlığa Söz Geçirmek

Karanlığa söz geçiremem
Çünkü o adımlarını mumlara sayar

Lüleli kızlara boyun bükemem
Onlar dantelli yüzleriyle
bana cehaletimi bir aynada yansıtırlar

Aydınlığa yüz süremem
bana karaltının artığını
bir kase niyetsizliğe sunarlar

Ve tadamam esrarlı lokumlardan
Her tatlı bir acıya haber veren
bir yüksük taşır
parmaklarında desem yeri midir

Gökhan Seyit Tan

Kavuşma

Bezenir yeryüzü karanlığa arsızlıktan
Titreşir camlar kar buğulardan
Özler sevgililer tutarsız zincirlerinden
Kelebekler çiçekleri kovalayınca

Tutar eller kavuşulmamayı arzularsa
Kıpraşmaz bağcıklar son söz sözcüklerden
Savulur sabır gürzleri arşa vurulduğu anlar
Kavuşur sevgililer bir gün elbet
Biz bu sözleri demişken

Gökhan Seyit Tan

Kaygı ve Korku

Kaygılardır dilimizi Şen Őakrak czen
Korkulardır bizi sessizlige ileten

Gökhan Seyit Tan

Kelimeler

Dostluk bir hükümdür
Yazgısını bilene

Yalnızlık bir düştür
Sessizliği düşünene

Yazılar bir kuttur
Anlamını tartabilene

Ve sebepler bir yapraktır
İnceliğin sesini düşürebilenlere

Gökhan Seyit Tan

Kelimeler, Şeyler ve Aşkım

Kelimelerimiz
yetersizdir dillerin anımsadığı yokuşlara
Ya için için yanan buhranlarımız
Kime söyler bu bitimsiz esrikliklerin can damarlarını
Bilinemez sırdır işte onların söylediği sırtların yamaçları

Yokuşlar serttir
Sırılsıklam perçemim düşsede yalanlarına
Kelimelerim boğumlanırdı
dayanır geçmişime
benim bilmediğim
ve hiç anımsayamayacağım koklanmamış ilkbaharlarımda

Kelimelerim durgundur
Ruhum ise titreyen ellerimin taşıyamadığı
kaldırımlara bir umut uçan
Yasalarsa yargısını sunar
bir cübbenin altına uçunca
Ay gibi parlak hayallerin
ışığından süzülerek
O ay gibi parlak hayaller
Benim hayaletim olsada

Gökhan Seyit Tan

Kendilik

Denemek sinsilik
Kendi olmak kumardır

Gökhan Seyit Tan

Kendini Biliş

İç dünyamın sandallarını göremeyen şaşkın
Bilsen ki
görüntüm gözlerin manasına açılan yapraklara süzülür
İçimde közlerim var ki saklı defterimde
çevremi hayal ettiğim duruşlar
felaketlerin derin yaralarını ördüğümü anladım,
Kendimi sardığım düşlerin yaprağına tutunduğumda ise
etrafıma durgun maviliklerin otağını sorularla kurabildim.
Ve bildim geç kaldıkça anlamların tutan süzgecini

Bildim o an
kendini tanımayan iyiliğin
en tuzsuz caniliğin izlerini sürdüğünü

Gökhan Seyit Tan

Kendini G6rmek

Hiç kimse kimseyi kaybetmez
Herkes kendini kaybeder
Bu benekli yol üzerlerinde

Bir sel bulunur taşarak
Cisimler taş bezek görünür
Sancısı diz çöktrecektir sevdaya
Çiylerin döküldüğü kum saçlarından

Hiç kimse kimseyi yitirmez
Durur denizler çakallarla
Herkes kendinde bir ben görür
Tuz basmış yağlar içinde

Gökhan Seyit Tan

Kendini Taşıma

Kurtuluş özlemi yayar çocuklar
Ve basar altınlara topuzlardan imrenilenler.
Zaferdir bu, çağırır belirsiz gözlü askerler
Bense bu ürkünçlerimde balkon küstahlıklarına otururum her ne zaman ve nasılsılığını
bilmeden.

Samimiyetimiz o, hep bir dünyayı ayarlamadır
Kendimizi bilerek bir cümle cömertliğe susamışızdır
Bölüşemeyen frak püsküller ne şirine koşarlar
Kendini taşıyamayan iyilik sana ne olursa da yabancıdır

Gökhan Seyit Tan

Keşke

Dün akşam geçtim yine
o eski dersane köşesinden,
Ne kadar değişmişti bir bilsen
Bana verdiğin o hak edilmemiş şansların olduğu yerler

Gökhan Seyit Tan

Keşkem

Göçer tozumda yavşan otu
Keşkeler yeter miydi
Yumulduğum şehre esen.
Köpüğünden ateşler közerttiğim
Keşkeler bana düşer miydi
Bilirim.

Gökhan Seyit Tan

Kırılan Umutlar

Bir susuzluk yaktı
o içmelerden kurulan ayazları
Sarı sisler bekledi ve durdu
bir esmer ten durağı ökçesini çizdiğinde.
Bedenimin yağmalı tütünlerinden
Ruhumun iç çekmeleri var ya
almıştı mağaralardan süzdüğü tekmeleri.
Ve tutuşlarım ezbere yol derken bir ses
Tozsuzluk ateşleri ile gülümsemişti
derdiğim sözlerin tutacağından
olmuştu zahmetimin kıvrılan yalnızlıkları bir hal.
Ey sebeplerin iklimi
Ey durduğum küllerin yağmalı sihiri
Üşür evlerin kiremitleri bende de
Üşür sensiz yağın karlarım
hiç bilmediğim közler.
Sen ki kesik çizgilerimin ünlemi
Sen o ki duvar diplerine gömüldüğüm
Vurgun çalımlar düşkünlüğü.
Bir anı kaldı toz beyaz sürdüğüm
Sensizlik susmuştu anıların sürgüsünden
koptuğum yapraklarımdan

Gökhan Seyit Tan

Kıstırılmış Zirveler

Sokaklar camları çağırır
Camlar ise aynaları buğular
ansızın donakaldığı yüreğinin düzünden haykırarak.

Yitik yazgılarımız vardır ya bizim
kızılca şerbet içtiğimiz
ve yükseklikten korkarken başımıza yağan
Bilinçaltı sarsıntıları nasıl çökertirse namlusunu
öyledir kalpazanlıklarımız,
Onlardır bizi içinden çıkamayacağımız mevsimlere gömen
ve parmaklarımız yazarken ağırır gibi
Öyleki her şey derinliklerimizdedir
diri olduğumuz müddetçe
diye avazı çıka bağırın.

konuşurken söyleyemeyen susuz tezgahhtarlar
kıstırılmış zirveleriyle sokakları damıtır,
durağanlığın zahmet uçlarında yürüyen
ve onun bir gün volkanlara gebe olduğunu bilerek
ağlayan dert tüccarları timsali
taşar dururuz üzerimize düşen vazifeyle
Onların bize külçe kilit olacağını bilerekten

Gökhan Seyit Tan

Kızgınlığım

Benim sana kızgınlığım senin bana set çekmen değildir
Benim sana kızgınlığım o ki senin algılarının anlamaya yüz sürmemesidir

Gökhan Seyit Tan

Kızıma

Seni küllerler
tutam tutam sürdüğün topuklarından
Ben resitalleri sana değer uçurumlarla gırparken
Sana göz eğerler
yapmacık gülüşlerin izbe avlularında
bir namus hançeri çıkarırlar
güç meltemleri rengine
gölmek cilve ateştir korunaksız yaşamaktansa

Seni kaparlar bir kolcuk değneği ilen
Ve muratların çalınır
bileklerin tozlu griliğinden
sokaklar acıdır sana, yalnız koşamasanda karanlıklara,
acımasızlık aşısı sana gelir
erkeklerin dünyası aklar sabahları
şehvet uçurumları ne köksüzdür
senin düşlerine,
bir his köprüsü kurulur
gemilerden,
rüyaların tinler denizidir senin
Her kadın ne de çok sever raksetmeyi
der gömleği kanlılar koltuklarına yönelen tüllerine

Gökhan Seyit Tan

Kibir

Ah kibir!
Ne denli dolu olsa da konuşurken dudakların
Yine de sıkıcı bir yontusun sen.
Bilirim içtenliğin arzusu ve derinliğin fikri
kaymıştır
o köpüklü benliğinin köprüsünden

Gökhan Seyit Tan

Kibirli

Kibir bin sözü tutar
bir söze bakar,
bin sözle ok salar
bir sözle zırhını kuşanıp kaçar

Gökhan Seyit Tan

Kibirliilere

Kibirdir cehalete yol veren
Cehalettir yüzsüzlüğe soy bağlayan

Kibirdir mutsuzluğa düş çözen
Mutsuzluktur sahte gülücük içre doğan

Kibirdir gecelerin şarkısını sazan
Gecelerdir düğümlerin kahrolası rüyaları

Ancak kibirdir mintanına kibrit çakan
Kendine ateş her daim yalnızlıktır,
kalabalıklarda raks etse bile

Gökhan Seyit Tan

Kibrin Mintanları

Kibir mintanı gelir önüme
Ağlamaz, düşünemez
İnceliklerin köklerinden bal küplerini.
Düşünce aylaktır
Ve zekası yüksek duvarların göğsünde

Kibrin sonu uğuldar
gece çömezlerinde
Kaldırır beni
Utangaçlığın kumrusunda
Ve yalçın güllüklerin aynasında;
Suskundur çeşmelerin bağcıkları

Neylersin ki kibir kanlıdır
Gücü yetişen yenlerin uçlarına
Yitirmişim gece belleğimi
Kırmışım dalların tutuş alçılarını
Süzmüştür gözler aynaların dalgalarını

Gökhan Seyit Tan

Kifayetsiz Yazılar

Yaşadıklarım sessizliğe bürünür
Yazdıklarım kifayetsiz lüleli bağlarından
Çıkılmaz duvarlardan dikenlere
Nasıl ulaşamayacağını söyler

Yozdur bu serkeş yalnızlıklar
Bir durakta beklerken yani
Yanından geçen kibir yüzler
Neyi anımsatır derken
bil cümle koparılmış sözcüklerden

Yapraklarım tütünlere bulaşır
Buharı katıktır güneş sislerinin
Bir bağ bozumu yakarışında
Esrik düşünceler düşer yanı başımdan

Gökhan Seyit Tan

Kilitli Bahçeler

Yapraklar dökülür ıssızlığın yasından
Kimse doğruya kanamaz
İplikleri taşmadıysa anlamların közüne

Yapraklar iz sürmez toprağın tütününden
Gerçek hakikati bilemez
Hep kırıntı yaşarsa anlamsızlıkta

Yapraklar sessiz kalır düşler yamacından
Aşk sorgusuz taşınır
Yüreklerin gizli kalmış bahçesine

Yapraklar unuttur arsız düşleri koparken
Kimse soramaz, soruşturamaz
Herkes çekmecesine kilidini koyduğundan

Gökhan Seyit Tan

Kim Bilir

Karanlık çatılar ürkütür aydınlığı
Kim bilir hangi söz dokunmuştu
Ellerini soyduğu pencerelerine
Kim bilir karanlıklar neler söyler
Lambaların söz kestiği gümüşlüklere

Karanlık çatılar örter arsızlığı
Hangi pervazda ne düğümlenir
Güğümlerden bestelenen yağmurlardan
Ötelerin sorgulandığı ipil kıvrımlarda
Kim bilir hangi yüz düşürmüştü
O huysuz geceleri
O huysuz geceler
çakma gülüşleri yaktığı vakitlerde

Gökhan Seyit Tan

Kin

Onun sana düşen sevgisi
Sendeki kalbe kinini köreltir mi?

Peki sana olan nazları ya
Bilmen ki;
çelmesinin örtüsü

Yüzündeki pencereler
sancıların berrak sularıydı

Gökhan Seyit Tan

Kitaplar

Masaldır kitaplar
bir rengin ten bozumuna ulaşan
bir yazgıdır
yüksündeki manzaranın

Kitaplar sonsuzdur
bir bakarsın ezilir sahanlıklarda üzümler
ve gerçekliği yaşatır yaşamın kırbacında

Kitaplar sorgusuzdur
yaşamdan çıkar göğsü
Bir zaman yalnızdır
bir yer çaresizdir

Tutkulara saklıdır kitaplar
imrendirdiği iplerin un sarmalında
ama hüzne kırmıştır avuçlarını
Kitaplar şaşar onu kendine giydirene

Gökhan Seyit Tan

Kitleler

Kitleler yedi benliğimi
Kitleye döndüm buldum kendiliğimi

Gökhan Seyit Tan

Konuşmalarımız

Konuşmalarımızda şifrelenir zaman
Aydınlık kumruların hiçe sayıldığı gibi
Bir fırtına andıcı göz eğmemesine
Tortulanan hiçliklerde yatar kiblelerimiz bizim

Hiç bir an değmez anılarımıza
Hiç bir uğrakta uğramaz benliğimize demişken
Biz onları göğsümüzde tutmadıkęa
Ve uğraklar tersine çevrilemezken
Dünya haydutluğu çevirir bir an için

Yürürken ellemez duyarsızlığımız
Üzülmüş bir bozkıra ezgidir tutuşmuşluğumuz
Bazen bir gömleğin haykırışıdır zaman
Her düşüşte süzülmüşken sonsuzluğundan.

Biz yakamozları bildiğimizde
Parıltılar gümüşe soyunur
Biz konuşmalarımızı kaybetmişken
Düşlerimiz kilidini koyduğunu unutur her an

Ama neylerse zaman konuştuğu için vardır
Biz onu bildiysek eğer

Gökhan Seyit Tan

Konuşmalarımızın İtenliği

Konuşmalarımız derinliğimizi yansıtır
susmamız içselliğimizi,
Bozukluğumuz ya; onlar, bizim
gördüklerimizin ninnisini kucaklarlar

Ve uzam hayırsızdır büyüklüğün böğrüne de
İssızlık sürgülerini kapatır
gece sorgularının bilinmediği anlar
O anlar ki hıçkırır
Ne kadar karanlık aydınlatırsa gerçekleri;
Gerçekler o kadar yüzünü eğmiştir.
Çünkü gece casusluktur
Tesbihlerin tane elenmişliği gibi

Gökhan Seyit Tan

Korkmasını Öğrenmek

Korka korka korkusuzluğu öğrenmez insan
Korka korka boynu eğilir ezilir ancak insan

Gökhan Seyit Tan

Korkularımız

Korkularımız
o duygularımızın ağır aksaklığı olmasaydı ya eğer
Cesaretimizin yıllanmış t lbentlerindeki
sarmaşık sandıklarını
nasıl kaldırırdık
dirsek koyduğumuz o yatık kaldırımlardan
içre dağılan

Ellerimiz
peki ya onlar
titremeseydi trabzanlar yokuşunda
acıların sislerine ne biçim k kreyebilirdik
g ğs m z n kirlerine tutunduğumuz
o kırılgan h çkırıklarımızla oturarak.

Yazılar kutsaldır bildiğimiz
devlerden  rkmediğimiz kadar olabilecek dememiz
ne kolaydır yani bizim için
son sözümüz doğduğunda rahminden süzülen
ay pembesiyle.
Ayın felaketimiz yada aydınlığımız
olabileceğini d şleyemeyeceğimiz kadar.

Gökhan Seyit Tan

Korkularımızın Derinliği

Korkularımız hep derindedir
Hem de sözcüklerini kalbimize gömdüğümüz

Gökhan Seyit Tan

Korkuyorum

Şizden değilde
İçinizde sakladığınız dar maskelerin
manzarayı kör eden esrikliğinden
hem de nasıl bir sığramayla korkuyorum

bir bilseniz keşke desem

Gökhan Seyit Tan

Köprülerimiz

Köprüleri yıkmak uğruna
Köprüler kurarız

Korkularımızdan sıyrılmak için
Cesarete soyunuruz

Gökhan Seyit Tan

Kötüler

Kötüler mi?
Bildikleri bir şey
İnsanın ciğerini okurlar.

Bilmeyenler mi?
Onları bir şey sanırlar

Gökhan Seyit Tan

Kötünün bilgisi

Kötüler her şeyi bilir
İyiler ise öykülerini zekaya kaptırıysa

Gökhan Seyit Tan

Kullanmak

İyiydi, efendiydi
ama bir şey eksikti
O eksik ancak
onu kullanmak ile kapatılırdı

Gökhan Seyit Tan

Kuytular

Kuytularda bırakmışız sözlerimizin inceliğini
Sahtedir içinden geçtiğimiz gülüşler
O yolların diz bağından geçen çizgiler
Duraksız koşar kibrin gömleğini ilikleyerek

Kuytular karanlığa gömülüdür bu akşamüstüler
Mumlar parmakları ıslatır göz bağcıklarından
Açılır kapısı hayalin, perdesinden kımıldayarak
Öteler rengini yitirir bu akşamüstüler

Gökhan Seyit Tan

Küsen Yüzler

Bir renkli dünya kurdum baş ucumda
Onlar anladı hemendi küstü yüz benizimden

Gökhan Seyit Tan

Küsmenin Anlamı

Küsmüştü nasıl, nedenini bilmediğim tütünlerde
Amacında bir yol, yüksek tepelerden inmektir niyeti

Gökhan Seyit Tan

Masalsı Yalnızlıklar

Kabulsüzdür yalnızlıklar,
sohbetler ya koşumlanır biteviye tutsaklıklarda.
Çayhanalar tuzsuzdur, ararlar gölgelikleri
Ve bilirler her düşte sızan masalsı peltelerin can kırbaçlarını.
Nasıl kapatır yaprakların düşkün sahneleri
duvar diplerinde sorgusuz kalmayı.
Yılkısız bozkırlar ya ancak sözsüz şarkılar söylerler tutam tutam bağcıklardan ürken.
Bir masal coşkusudur bu yalnızlıklar bağımızdan sızana
Bağımızdan közlenenler bu sorumsuzluğu bitirmediyse eğer

Gökhan Seyit Tan

Maske

Maskeler düşün dedik, çıldırdık
Maskeler öze geçmişti çıldırdığımızı bildiğimizde

Gökhan Seyit Tan

Mazi izikleri

Yüzümde çizgiler
Yaşamım delik rüzgarlı imlerine
bir gül tuğradır.
Üstüne görkem sülusunu çeken

Gönlümde haleler
Yüreğim kırık içli düşünce
bir can yontudur.
Bakar dehşet sözlere inceden

Bir susuştur
Bu bitimsiz serkeşlikler
kızıl gün seherin yaşına,
sürer yalçın kayalıkları
Ve dayanır işlemeli elleri

Beyaz boyalı bulutların
Yağmur deren kürsü bezlerine

Gökhan Seyit Tan

Melankolik Düşler

Bir ılıman iklimde yaşarım
Ve bağırırım avazım çıka
Cesaretim bağırımın küllerinde gizlidir
Korkumsa anlaşılamamanın yüksüne değinir

Bu mevsimler yaz koynuna eğilir
Bir aşk deyişini sazlıklardan koparır
Ben yine ağlarım mintanlarımın düğmelerine
Onlar değdiğinden beri ağrı ağrı gezinir sahanlıklarda

Benim kitaplarım vardır mutluluğu ararken
Mutluluk ya çağırdığı türküsüyle her zaman
hayal tutkumdur benim ve her tünüm
Kitaplarım soyarken beni, ben bir masal perdesiyim

Gökhan Seyit Tan

Meseleler

Iskaladığımız şımarık gülüşlerin
mevsim sarkıntıları
esnetir ya kimliklerimizi,
Meselelerdir güneşin
sancağına kurulduğunda balmumlarını
mazgallarıyla eriten ağı
ve düşmüşlerse
başaklar parıldar tenlerini tutan
tüllerin kördüğümüne uyanık.
Bir kadın duldasına ördüğü soğuk çamaşırları
nasılda gümüş sazlıklara asmışsa,
Biz anlayabilmek için onları
gölgesinde kalırız yanık sağanakların
ve kesitler hep durağan gelir
küllediğimiz közlerin arkasına bakmayı
unutmuşsak eğer

Gökhan Seyit Tan

Meseleler 2

Her Şey bir k  m  r  n izine bağlıydı
bukleleriyle dizilen kızların boynuna dediğimiz
Ve hangi dala sığrarsak sığrayalım
Meselesiydi onlara bir tek s  z  m  z.

Suğlamak ise onların bizi anlıyabilmelerinin
sanki kelep  elerine tutuluydu
ebediyen uzaktaki karanlığa dokunabilmenin tekrarından koparak
yaşanabilecek anıların k  pr  s  ne kurulan

G  khan Seyit Tan

Mevsimler ve Yaslar

Bir mevsimlik yaz bozlar kapsar gönlümüzü
Iraksarız yaslarımızı bir umut kaldığı müddet pençelerin altında

Gökhan Seyit Tan

Meydandakiler

Meydanda uluyan hep akallardır
Bilgeler ya; onlar ıssızlıkta raksını sunanlardır

Gökhan Seyit Tan

Meydanı Boş Bulanlar

Ben senin şarkını dinleyemem diye konuşamam
Sen ise beni cahil sanır, meydanlarda nutkunu şakırsın durmadan

Gökhan Seyit Tan

Meydanların Suskunluğu

Yaşamın kuyusu alır beni kelepçeleriyle
Meydanların suskunluğu taşır beni bilinmezliğıyle

Gökhan Seyit Tan

Mutluluca

Hayvan gibi yaşarsan mutlu olursun
Hayvan gibi düşünürsen işte o zaman fiyaka yaparsın

Gökhan Seyit Tan

Mutluluğun Perdesi

Daha demin gelmiştin bir kuş gibi omzuma
Sesin sert, bakışın şahindi gözlerinden
Bir incecik soruydun her gece benlerim için
O an kayboldu zerafetin tutuşturduğun eteklerinden

Bir soluktur öğlenin şimşekleri
Masam ağlar baykuşların morluğundan
Sızılar yazılar her sesten önce de
Sevilmezmiş garip yolun katarları
Bir heybetli kule zencirini taktığından

Gökhan Seyit Tan

Mutluluk Arayışı

Aydınlık, bir yoldur
Kavuşamayanları gülümseten

Karanlık, bir sazdır
Dertlileri hıçkırığa gömen

Mutluluk, bir düştür
Bir gün gelir kör edecek olan

Ve hüznün, bir ışıktır
Sarılığın sislerinin açılacağını bildiğinden

Gökhan Seyit Tan

Namus

Namus mu?
Yoksunluğun boynunda ne güzel bir gümüş çelenk...
Yoksa kim hangi umuda sarılırsa !

Gökhan Seyit Tan

Namus 2

Namus bir korunaktır
Lavların belleğini düşürdüğü anlar
Yoksunluk düşünce, fularına bir kelepçe
Nedense söyler düşler kendinden
Zalime nasıl güler bazen
O güzelim değerler

Gökhan Seyit Tan

Oğluma

Bir destan düzerler sana
Kaldıramayacağın bir pabuçla bir yorgan
kaldırımlara söğüşlerler
bir çeşnilik damga yüklerler azgınlığından

Sen ki bir masum
rüzgar kıblesi doğmuşken
yalın kılıç zorba beyinlerden
bir zehir saçma aylası ile
bir salkımlık üzüm pekmezinden
Hırçıkaran savaş güllesi yapılmışsın
Ezgileri tutkun yüreklere

Bir yıldız verirler sana
kovalarsın ışıklardan tütsüleri
ekmek kavgası seni yer
Sen hırçın, çirkef olmayıp
O ağlara konamadıktan sonra

Gökhan Seyit Tan

Okumak

Biz okuduk doruk dağlara çiçekler açalım demek için
Onlar lav püskürtürmüş biz habersiz başımızla kuma gömüldüğümüz için

Dik durmak ya neyi ifade eder
Kimin için, neyi sorgulamak hesabı olunca hiçbir

Gökhan Seyit Tan

Onun İyiliği

Onun iyiliği ancak kendinedir
Beni düşüncelerimden bile korkutan

Gökhan Seyit Tan

Onur İçin

Bazen onurum için öyle gurursuzluklar yaparım ki
Onursuzlar şaşakalır, a ! bu adam ne gurursuz

Gökhan Seyit Tan

Orjinal

Orjinalite bir virgüle ben olan sözdür
Yap boz tahtasında aynıya gömülen süzgeçtir

Gökhan Seyit Tan

Oynayacağı Yeri Bilenler

Herkes bir yerlere oynarmış
Bilmediğimi bilemeyeceğim acılarımda
Ve herkes avına göre
kıvrılır durulurmuş
Mabedinin karanlığa düşen yığınlarında.

Sen seversen dudakların büküldüğü vakit
Şaşırır kalırmış yanlışı yüksünde
dilleri tutan yanaklar
Bedelini karşılıksız seversen ödermişsin
Onlar şirin bir yüzde bedeli düşünenlermiş

Gökhan Seyit Tan

Oyuncu

Oyuncuyu efendisinin yanında görmektir
Muradı yaslarının sürgülerinde gezenlere,
Onlar ki, hiç umulmadık bir duvar dibinde
dalgınlığın gönlüne kurumlarını oturtsalar da,
yapraklarının şebnemini
yağmur görüp sararlar efendilerine

Gökhan Seyit Tan

Ölüm Sancısı

Babama

Ölüm bir yakarıŖa uç alır
Korkuya değil,
Korku umutsuzluğa düşülen hançeridir zehrin
Süzülen gümüş kanaveçilerden

Yaşam nasıl bir gelişkiye
uçmaksa, bu
bitimsiz uzay seranatında
Bazende bir gülüşe
Sızı olur ah dercesi üstünden

Ölüm bir tutamlık arzudur
Yalınkılıç zırhlarına boynu vuruluk
İstemedен yitirilmiş anılarda kalır her şey

Doğumsa bir sancıdır ölüm gibi
Hiç olmamayı isteyen

Gökhan Seyit Tan

Ölüm ve Kalım

Ölüm bir kağıttır katlanır rengin yüzünde
Kalım bir öğüttür mazgalları tutan kiblelere

Gökhan Seyit Tan

Ölüm ve Korku

Ölüm ısığını gekince bulvarlardan
Her an kıpırdayan korku
Yeleğini çözer gömer askısına
Çünkü
geçmiştir gereksizdir bir daha açkısına

Gökhan Seyit Tan

Ölümün Dilinden

Ölüm esintisini çekerse
fenerlerden bir sis gibi
Yalnızlığın rafları
topuklarıyla konuşur
Ve yıllıkların putları kondurur sözcüklerini
-kemani bir gülüşle-
anlamsızlığın yokluğundan çıkan yokuşlara

Ve
Ölüm yokluktur
Hiçlik değil
Hiçlik renksizliğe bulanır gümeçleri anımsatan
Ölümse mih gibi konar
soru işaretleriyle
et kokularına
Çünkü o اساسızdır hiçliğin beline

Gökhan Seyit Tan

Önemsememek

Önemsememek kuytumun sağanağıdır
Zil zurna sarhoşluğuna yetinen.

Bir masum yas tufanı giymiş
Merdivenlerden koşan çocukluğum
O sebeple
Zincirlerimden taşmışım geceyarısı
Süzmüşüm yalnızlığı
Tutmuşum direklerden ısıldayan yıldızları
Demişim
Kelebekler anlayamaz rengarenk göğüsleriyle
güzelliğın zevkini
bakamazlar kendi aynalarına ondan.

İnlerime bir okyanus fısıltısı sızmışım
Ancak beni soytarıca anlayan karanlıklar
Yaprakların çiyleri gibi ağlar
Hıçkırıklı hüzün demetleriyle derken
Önemsememek yüreğimin bağlarına bir hançermiş
Biz hançerleri duyamadığımız için.

Gökhan Seyit Tan

Öteler

Hep yalıtılmışıdır ya
bu yalnızlık nöbetleri bizi sardığı anlar.
Hep uyutulmuşuzdur ki
umutsuz düşlerin bültenlerini görebildiğimiz kadar

Danslar sirkini düşürür
Sancıların ayrıcalığına
Ve sorgusuz sözcüklerin yaprağını gözdürür
O kıvılcımlı çiğ süzgeçlerinde

Biz şaşarız o taşınmaz yüklere de
Onlarsa bizi sancılı anar
Suskunluğun yanlış gözdükleri ötelerinde

Gökhan Seyit Tan

Özendirildiklerimiz

Bir şeyler bilemedik bu hayatta
Ve kırıgındı perdelerimizin yapraklarını
kapatan avluları.
Çirkefliğin yosunlarından akan kirler
aylalarıyla tac oldu da başımıza
Biz ellerimiz önümüzde
söğüt dalı eğildik onlara.

Vurgun yediğimiz ezgilerimizin
bilemedik gülücüklerimizin
yaslarına bir set olduğunu
Ve akan suların çağıldadığı
kollarımızın demet demet buğusunda
Kin meclisinden ne fırtınalar yağdı
Biz kibrin kanını dökemediğimizi bildikten sonra

Öyleki bir şimşek çakması istendi bizden
Özendirildik dans edemediklerimize

Gökhan Seyit Tan

Özentimiz

Bulutlarımız çürük doruklarla sırnaşır oynayırdı da
Ah birde kirli karlara özentimiz olmasaydı ya
İşte o zaman ne olurdu da biz
yalnızlığın anlamsızlığını içimize düşürebilmiş olsaydık.

Gökhan Seyit Tan

Özgürlük

Ben kendi dünyamın özgürlüğüne
koşmaya çalışırken
Bir zencirdi dolayan bileklerimi.
Ve bir nefes şarkısını inletti derinliğinden
korkütük çılgına deyerek
ısıran külçelerimin ılık sazlarına

Dedi herkes kendi dünyasının kölesidir
zannettiğin rüyaların sabahlarında,
Boşuna uğraşma kuyular sana açılmıştır
ey şaşkın gezen avare yüklü bekleyen
adam

Gökhan Seyit Tan

Papağan

Bir papağan öter kuytusunda
Papağanlardır her nedense toplulukta raksedenler

Gökhan Seyit Tan

Pişme

Gözyaşlarım sıçradı pişmedim
Gözyaşlarım kurudu pişdiğimi anladım

Gökhan Seyit Tan

Rastgele

rastgele çıktım poyraza
dümen suyunda konuşanlar laf ile attı beni bir girdaba
saflık mintanı önümdeydi
ne zavallı gülüşler dedim kazananlara

Gökhan Seyit Tan

Sabır ve İnsan

Sabırsızdır
zamanı soyan insan
Neyle hangi
avuntuyu arayacağını bilmeden
Sorar geceleri
namlusunu bir kurşun izine
gömüp yaratacağı

Tutarsızdır
menzilini yitirmiş insan
çorak iklimlere dayanır
her an
kopacağı fırtınada
esenlik yolunun üzerleri
taş basmıştır ancak

Yağmurdur
ıslaklığını asmış insan
sel götürür bedenini
hazmedemez yeryüzü
karanlığının izbe
döşeli yarenlerini
o yalnız kendini düşürecektir
yıldızların boyunlarından

Ve şuursuzdur insan
bilincini yitirmiş
bir at gibi
doru yeleleriyle koşar
rüzgar tersine
nerden gelecek köprülerin
akan çağları bilmeyerek
atar nallarını
ölümüne dek

Gökhan Seyit Tan

Saçaklar Yolunda Kızlar Uzanır

Saçaklar yolunda kızlar uzanır
Serveti söylenemez şarkılarda
Bir umut karanlığından
Uyanınca saatler şarkılarını söyler

Saçaklar yolunda kızlar uzanır
Gümüş içmelere saçılmış tutuşları
Ayrılıkları hüznünlere dağılıdır
Bağlılıkları zincire çizili
için için hıçkırır kızların boyunları

Saçakları duyarsızdır kızların
Tutanakları eleğinden geçmiş yazılamaz
Çeyizleri hep gömülü yaşar sessizliği
Bulutları anlamsızlığın iklimine yağarken
Saçakları duyarsız kalmaktır muradı kızların

Gökhan Seyit Tan

Saflığım

Saflığım alıkor beni gökyüzünde çiseleyen serinliklere
Anlamayanlar hayretle dillerini açar bu ne büyük sahtekar der

Gökhan Seyit Tan

Saflığın Düşüşü

İdris kuşları bilir misiniz?
Saçakları perdeleyen
Kar tanelerini

O, başıboş dalkavuk geceler
bir şeyler söyler mi?
ıtır kokulu pervazını
güvesiyle çoğaltan yapraklarınıza

Onlar, söyleyebildiklerimizin
Zahmetengiz kıvrımları
Çözebilir mi?
Tuz basmış sırrın acısıyla tutuşan
külrengi yaralarının
gün yazmalı hıçkırığını

Kar beyaz taneler,
Dedik ya!
Hala saf mısınız orada

Gökhan Seyit Tan

Saflık ve Kurnazlık

Saflık bir mintandır yıkandığı kiri silkeleyen
içindeki duraksız kinler gibi
Kurnazlık bir dosta ibrişim tutmak olur
yeryüzü değdiği öksürek nöbetlerini aydınlatıncaya dek

Hele bir safılık kurnazlığa bulansın bir görmeye bak
ne masumluklara göz kırpar
ellerinden süzülen yapraklar canından
o yapraklar ki göz yaşlarını
tuttuğu biçimlerin aynalarından
havalanır hırsız yüzlerin ardından akan
kınalardan öte

Gökhan Seyit Tan

Sahte İlim

Ne komiktir ilim sahtekarlığı
Hiç bir şey bilmediğini yalnız kendi bilir

Gökhan Seyit Tan

Sahtekar

Her nedense sahtekarlar hep aşmış görünürler bir şeyleri
Çünkü ufukları geniştir ve bilirler yavansız pembelikleri

Gökhan Seyit Tan

Sakıncalı Sözcükler

Sakıncalıdır sözcüklerim
Kovulur bir yabancı gibi
Dövölür yalnızlıklar
Bir korku salar duruşları

Dayandığım kapılar
bir bir hüzne kapanır
tutarlar önce kolundan
sonra bir yaş dökülür
dişlerden kopan fırtınalara

Sözcüklerim boğuktur
masalını dinlemez ezgilerim
hürriyet yokuşu kelepçelidir
ellerimden tuttuğum bağcıklarımla

Gökhan Seyit Tan

Samimi

Samimiyet bir yangındır
yakar dillerden ağrı tüm bedeni
Samimiyetsizlik bir kuyudur,
dudaklar birbirinden çıkanı yer
ama bir perde örölüdür zafiyetlerinde

Gökhan Seyit Tan

Samimiyet

Korku ılığı yayacaksan
Bırak söyleme içinde yaşadığın taşkınlığı
Ya da söyleyeceksen orada
göze al ne olduysa yaşamın pınarını

Bir İmparatorluk kurma şizofrenide
Sığdır gönlüne usulca yanan menevişleri
Ya da insanca mırıldan usturubunu tutturduğun
sözcüklerin tutacağını
Ve çamur sallama umursamazlıkla
bir türlü etrafına

Yoksa art bir kalp ve ruhsuz
bir sığ akıntı zanneder gözlerin uçuğu
Bir kemik yığını harabeler der
Samimiyetsiz bir gözün renklerini
Sen ki basit kalmaya mecbursan eğer

Gökhan Seyit Tan

Samimiyet ve Kurnazlar

Kurnazların ahmaklığı
samimiyetle tuzağına düşmeleri
Samimiyetin zaafı
tuzağı kaldıramayan bir yontu olması

Gökhan Seyit Tan

Samimiyetin Derecesi

Samimiyetin derecesi onun gönlünde bir hoş masumluktu
Benimse zihnimde onun her nedense beceremediği bir ikiyüzlülüktü

Gökhan Seyit Tan

Sana

Sen bana değersin
Söyleyemezsemde bir anlık tebessümü

Sana kılınmış yapraklarım
Vurulsamda boş bir yanaktan

Sana dağlanmış türkülerim
Nefretim bir bıçak soluğu çalsada

Ah ben sana sana imrenmişim
Toz konmuş çiylerim ürpersede terlerinden

Gökhan Seyit Tan

Sanal Düşmanlıklar

Hep sanal düşmanlıklar kurarız evrenimizde
Belki biraz öyle olması gerektiği için yavan sahramızda

Gökhan Seyit Tan

Sarı Mavi Etekler

Ah sevgilim
Kopamamamın gece süzlerinde yankılanan hıçkırığı
ne lavlara gebe kazınır ve
yeşillerimi kızıl kanlara boyamak için
gösterdiğin kaldırımların şalları
yiter simli rüzgarlarında

Ah sevgilim sen ki
Sarı mavi bir benektin o gün en samimi pozlarınla
ama kayıp gitmiştin gözlerimden eteklerinle

Gökhan Seyit Tan

Savaşım

Savaşım gururum
Kınim suskunluğum
Övüncüm sakinliğim
Ve sevgim hayaletimde gizlidir

Gökhan Seyit Tan

Saygım

Saygım kaygımdır
Bir dolu kayganlığında

İkramım kendimdir
Balkonların zılgıtını çaktığı ölçüde

Samimiyetim değerimdir
Sarı sisleri uğurladığım anlarda

Ve ölçüm terazimdir
Tenlerin ağırlığınca yaşamak uğruna

Gökhan Seyit Tan

Sebepsiz Ksme

Ksmt benimle ve her naslsa
szgnlardan erittiği
kumulların dans eden yokularında.
Neden ki yanımda kıvamını kuramayacaktı o
labirentlerin bağcıklarından akan
Örümcek ağlarını,
Yıllar gvesini serdiğinde anladım
Bu mintanların kanlarından tutan gece gnelerini ben

Gökhan Seyit Tan

Sen ve Ben

Sen sıcak bir aydın
Ben soğuk bir kar

Sen uykunu almıştın geceden
Ben uyuyordum çatımın köşesinde

Sen sonsuzdun sevincinle
Ben şımarık bir yorgun

Ve sen duman olmuşsun
bir daha gelmemecesine
Ben gözlerimi açtığımda

Gökhan Seyit Tan

Sen, Ben ve Zaman

Aşk acıdır
Ve onunla bilinir anın yükü

Sen ya zamansın
Kesitler şaraba tadını veren nasıl bir düşse
Onlar dilimizi süzgeç süzen
Ve beynimizi farklı renklere süpüren

Ve aynasın
Bana kıvamımı öğreten
Ben ise hala toyum ve hem de
Seni gördükçe olgunlaşan

Derken acı hepimize nasıl bir gülmüş
Ve biz huysuzca koşmuşsak yalnızlıklara

Gökhan Seyit Tan

Sendin

Sendin
bir gül kondurdun yüreğime
Mintanım eğildi
bir pasak gördü

Sendin
Bir unutulmuş ateş saçtın
barut oldu düştü bedenime
Yokluğun bana sanki
bir eskizi büyüttü

Sendin
Bir hayal kurdum
efsunlu bakışlara
tuttun büktün bileğimi
yalvaran çizmelerim
karsız yüzdü

Sendin
Nergiz kokuyordun
güldüğün vakitler
kızılca utanmıştım
gözlerine dalarken
gözlerin bana
hep utanmayı öğütlediğinden

Sendin
bir yaş dökme
rüyalarımın uçsuz boşluğunda
o sen miydin
bulamadım senin adını
bu yalnızlık sofralarımda

Gökhan Seyit Tan

Seni Anlamak

Seni kazanacakken seni anlıyamadım
Seni anladığımda ekinler sarılığını dürmüştü zaten

Gökhan Seyit Tan

Seni Anlamak İçin

Zaman açılmaz bir yoncadır
Uçar l lelerden poyraza düştüğünde
İklimler konuşur hesaplarından
Seni anladığımda yaprakların solmuştu bile

Bir defter yazdım sahiciğimden
Alın yazım k sm şt  ıssızlığımda
Seni açmadığım yaslı giyitlerim
Ah yamalı düştü soluksuz ağırlarımlan

Gökhan Seyit Tan

Seni Gördüğümde

Seni gördüm yine dün gece düşünme
Sen kollarını kapatmış ağlıyordun her gece

Gökhan Seyit Tan

Sensiz Zaman

Mevsimler dökülür sessizlikte
ve kımıldar kadınların başları
Şadırvanlar susar
döngüsü şaşmıştır zamanın
kıblesi yanılmış

Mevsimler sevişir sessizliğe
ve dönüşür kıvamlar gerçeğın miline
Ne olsun herşey boş
Boş verelim o sebeple
Nehirler bulur bir gün seni
Sessizliğin çünküsünde

Gökhan Seyit Tan

Serseri Yalnızlıklar

Yıkılır minareler süngülerle
aşüfteler çeker restini
balkırlar gökdelenler burcundan
bir mızrak lazım onlara
bir de yüksüksüz parmak
tanımasınlar diye aydınlıklar

Tartılır altınlar karalarla
kirli bir lüle kalmış gerilerden
bilmemek elzemini taşımış bağrında
Melami kolyenin ağıtları
sütliman geceler sussun diyerekten

Sona gelir tufanların mazgalı
ışık doyumsuzdur zamandan kalana
tutulamaz anlardan geçitler
eski aşklar donuktur artık
Bu serseri sarhoş yalnızlıklarda

Gökhan Seyit Tan

Sevdiklerimiz

Sevdikleriniz altın yapraklardan ısıldayan hayal
Sevmediklerimiz köksüz bir daldan yansıyan isteklerimizdi

Gökhan Seyit Tan

Sevdiklerimize Son Sözü Neden Söyleyemediğimiz

Biz sevdiklerimizin güneşinden kopan aylalara değil
Sevmediklerimizin arkından sızan sulara diz çökeriz

Gururumuz alır bizi bir gemiye
soğuk duşların karları yalnızlığımızı bir hayale soyar da
gecelerin solo hayaletleri öksürür bir meltem kuyusundan
Ve yitik sözcüklerimizin yasları anonim bir sigara ıslaklığına
düşer ay gibi parlak bir yüzle.
O güneşe soyduğumuz bilincimizin
günyüzünü hafif bir mum alevi çarmığa gerer gibi çökerten
karanlık sevdiklerimizin dilinden

Biz sevdiklerimizle değil
Sevmediklerimizle yağız bir yol buluruz
aşkın yalnız ve köksüz zenginliğinde

Gökhan Seyit Tan

Sevgililer

Sevgililer ayrılırken susmalı
Arzular akarken dudaktan;
Ayaklar çekip hüznü
asmalı konağına yeşil kürkünü.

Sevgililer ayrılırken
İkindi soğuğu ellerinde:
Duyumsamalı kokusunu anıların,
anlamalı sevgililer saçların
Dağılırken bir yemen külünü.

Kalbin yontusunda pervaneler
Geçmeli zamanın kanatlı sürgüsünden,
Gecenin yokluğunda bir derviş
Kor kandil uzatmalı sevenlere

Sevgililer ayrılırken için
Yanmalı cumbalı evlere bir ben,
inmeli gökyüzü günden içine,
Ayrılırken onlar
bir daha sevgili olmalıdırlar

Gökhan Seyit Tan

Seviyorum

Seviyorum aydınlığı
Sevginin celladı olmadan

Seviyorum sessizliği
Yontularım yerlere düşmeden

Seviyorum düşmanlığı
Kinim beni sarmadan

Ve seviyorum zayıfları
Onlar beni yemediği müddetçe

Gökhan Seyit Tan

Sınıf

Bir üste dost mu olursun
Sen ancak ona bir kölesin

Gökhan Seyit Tan

Sır

Bir sırdaş uzun uzadıya girer kapıma
Sorar yalnız gözün kapı bekçisini
Ama bir yüksek duvar dibinde
Kimin hangi acıyı anacağı bilinemez sırdır
yaslı giyitli hür avcılarına

Gökhan Seyit Tan

Sır 2

Yaşam uğursuzluğu taşır
Bağlar poyrazdan aldığı bilezikleri
Bir anlamdır
Fırtınadan önceki sessizlikler
Bir yük yağmasına erişir
Derinlerin kızılına ağlayan güvercinleri

Bir öğüt yetmez
Karanlıkların ıssızlığından akan perdelere
Söğütler ıslanmış
Yaşları imrenik bakar secdelerin kumuluna

Gülüşleri tutmaz arsızlıkları
Kinleriyle yaşar her insan
Affetmeyi bilmeyen
Hasreti avuçlayamaz
Her nedense bu sırların
Düşlerinden bakan kapılarında

Gökhan Seyit Tan

Sırlarım

Sırlarım
Sırlarımdır benim zincirlerim
Dökülebilmez yaşlar
en dipte usançtır
kalkar yuvasından
sonsuz yokuşara gebe

Sırlarım
sırlarımdır benim başarım
sisler kancasını attığında seslenilmez
Yakarışı mintan oluğu
kaplar pervazları

Sırlarım sırlarımdır benim
Çekmecemde namlu fişengi
Bir haykırırsam
hürriyet damlar kelepçesinden
kan ile, neden ve nasıl sorulmadan

Gökhan Seyit Tan

Sırrın Kuytusı

Göğün rengini
Ancak oynayacağı yeri bilenler anlar

Sahteliğin sözünü
Bir eğri yamacın durağında olanlar konuşur

Bilgeliğin yazgısını
Hakikat göğsünün kartalları düşkünce düşünür

Ve sırrın kuytusı
Yalnız cevherini okşayanlara susuzca açılır

Gökhan Seyit Tan

Sızı ve Düşünce

Mintanlarım ıslanır yalnızlığın göğsüne
Irmaklarım sızlanır karanfillerin düşüncesizliğine

Gökhan Seyit Tan

Sızılar

Belleğim yansır gözelere
Anılarım sızılar deneyenlere

Gökhan Seyit Tan

Sızlarıyla Yaşar İnsan

Sızlarıyla yaşar insan
Hiç anımsamadığı düşler biter
sahte acıların toynağından

Bir gün gelir günyüzünden
kaybolur nice aşklar,
kendini koyacakken
bir maşa başına

Ve hayalleriyle avunur insan
davullar çalınsın diye her gün
bekler gülücüklerin ağzında

Her bekleyiş
bir acıya buğu olsa da
bu karamsar sokak diplerinde

Yine de umut
söndürür ateşleri
yakmasın yakamasın diye
bağrımızın merdivenlerini

Gökhan Seyit Tan

Sonradan Görme

Dillerden akan peteklerden
belirsiz kibrin mintanı yakar
hep ikiyüzlü sırnaşıklıkla

Ve konuşmak içindir küpeye
Çünkü çevre dar bir pervaza
kilitli kış yağmurudur.

Gökhan Seyit Tan

Sonradan Görmeler

Mutlular, paranın masumiyetiyle
Kalıplar kırılmaz bir fildişi kulesine geçtiğinden

Gökhan Seyit Tan

Sonsuz Zaman

Korkularımızı yaşarız
bu duyarsız sahnelerin
gün görmemiş izinde
Yaşamımızı - bitimsiz sandığımız yorgunluğu -
yoğururuz hem de
acının tuttuğu iklim bozmalarında

Her şey yabancıdır
düşlerin gölgesinde sürünen yıldızlar bile
uzağı yakın biliriz
yanılsamalar bizi görüngüde ezdiğinden

Boğuktur bu akşamüstüler
Sahipsiz koşarız izbe yarınlara
yalındır kamçımızın ağırları
düşeriz uçarı dallara neylediğimizden

Ve sonsuzdur zamanın süpürgesi
biz yoncamızı tattığımızdan
eklemlerimiz hor görür
Bu çizilmiş fikir demetlerimizden akanı

Gökhan Seyit Tan

Sorgular

İnsan derinliğine inmez acının rengini görmedikçe
İnsan sorgulamaz ki sesini aşkın sözüne duyurmadıkça

Gökhan Seyit Tan

Söylenemez Tutanaklar

Bir mintan iliğidir gecelerim
Sen varken koşarım karanlıklara
Sen yokken bozkıra haykırışım utanır
Bir öğüttür kemerlerinden akan sislerin
İçerim çeşmelerin ısıltısını
kandığım andan beridir

Bir topuzdur tuzsuzluğun
Isıtır halelerimi inci sıçrayan
Kekeme düşleyen rüyalarımın inlerinden
Bir dağ yamacı uyanır sırılsıklam

Bir tas görünür
Gelinlik kızların söyleyemediği
Hep içlerinde kalan tutanakları
Nasıl koşar biçimsizliğe
Senin yokluğunda her bulutun gezdiği
Kar pervazlarında sıçrarken
soğuturum acılarımı

Gökhan Seyit Tan

Sözcüklerimiz

Sözcüklerimiz
Nedense sırtımıza küllerimizden sızan
koca bir dağdı ve
onlar kandıkça yanımızda zannedilen
maviliğin bulutsu derelerine
kumullar sırnaştı yalın belleğimizden
yağmurların susayan köklerine doğru
biteviye yorgunlukları kendisine hapsetmeyi uman
masal kanatlara düşmeyi bilenlere

Dahası
Sözcükleri taşımayı öğrendiğimiz tuzlu vakitler
Biz yılgın bir kömürün islerinde ezik
Ve yüzümüzün rengi istemediğimiz kurallarımıza
yığındı bulduğumuz
Sanki kurallarımız şaşkıındı da
biz kendimizi yasta bulmuş oyalanıyorduk
o anların üşütük çiylerinde

Üşütük çiyler bizi ıslattığı demler
sorgularımız
çayırlardan çamurları paltomuza asarlarken

Gökhan Seyit Tan

Sözler ve Müzik

Bir zamanlar müziğin karşısında
güneşimi somurur ve yalınırdım
üstümdeki dağların soğuğunu bilmeyerek.
Yaşamım kuyulardan yaraları
aldıkça kucağına
sözleri tutan kırık minareli zırhımın ağırlığınca
pamuktan kamışlar olmaya başladım
sabrımın gücüne vurularak

Zayıflığımda kendimi buldum
gerdanlığımın gümüşlerinden ağırlı dolanan.
Ama bir kayıptı ruhumun hayaleti
sallanan iskeletinde benliğimin
çukurlarına doğru uzanmayı bilenlere

Gökhan Seyit Tan

Sözlerim

Sözlerimdir beni karanlığa soyan
Düşüncelerimdir beni yalnızlığın koynuna gömen

Gökhan Seyit Tan

Sözlerim ve Sözcüklerim

Gece bana karanlığı ısıtır
Bir mum pervazında

Kibrin gömlekleri dokunur
Hangi ses duyacaksa öteleri

Söz sukuta dayanmadıkça
Eylemler naçar yürür
bu serseri alanlar boyunduruğundan

Ve tarih yazıcısını arar da
Bilenler hep sessizdir
şu kelebek boğumlu iklimlerin gönencinde

Gökhan Seyit Tan

Suskun

O adam konuştu dişleriyle
Bu adam sustu sakallarıyla

O adam için içindi konuştuğunda
Bu adam vurgundu bakışlarında

O adam sözlere yelkendi de
Her nedense kurguladığı öfkeli dünyada

Bu adam ise duruşa bir yüksün hastaydı
Kendinde gördüğü aynaların hayaletinde

Gökhan Seyit Tan

Susmak İntikamdır

Susmak boş duraklarda
Tek başına hüküm yazmaktır

Susmak kıblesi şaşmış bir mintana
Bir çizik gülüş çekmektir

Susmak bir virgüle es
Yalçın bir dağı yakmaktır

Bir yangın ki susmak,
niyetten dökülen incilere
En büyük intikamdır

Gökhan Seyit Tan

Susmanın Erdemi

Yüzeyi azıcık deştığımde bülbül şakırım
Derinliklere daldığımda ağızım kılıç keser susarım

Gökhan Seyit Tan

Şair

Şair ne özlürsin
Yamaçlardan düşen kan gövdelerini
Kılıcın kan tutmuş
Dudakların yaşmaklı
Arzuların tutarsız

Şair bir ölçek ararsın
topuklarının ökçesindeki hayallerinde
Özlemlerin anlamsız
Sığınağın gerçeksiz bir koşudur
Gülücüklerin kaçışına

Şair ne üşürsün
kış bültenlerinin toz yaprağında
Bir avuç sus bekler
Yarınların göğsü durduğu an

Şair ne evcilik kurarsın
O umutsuz tufanlarında
Ne tutan bir el vardır
Ne sargı saran bir beden
bu yaprak tutan gözelerden

Şair
bir tutam gül kalmamışsa yarınlara
Antolojik bir sırdır bu içmeler
senin düştüğün topraklardan ötelere
o dumanlı yarınlar
bize yaşam hakkı sunduysa eğer

Gökhan Seyit Tan

Şaşırtan Aşk

Beni deneme diye kapına dayandım
Beni tanıdıkça seni şaşırttım

Bir gün gelsede karşında gül koksam
Senin topuklarına uzandığım an; ah bu anlamlar seni şaşırtsa

Gökhan Seyit Tan

Şaşırtma

Şaşırttıkça iyiler ve kötüler ayrılır iştahlarıyla
Şaşırttıkça kinler akın akın gülleri akıtır
ve sızılır dudakların yıllıkları
Çıkar tortular kapaklandıkları yerlerden ve bilir sandıkların gün görmemiş
güncelerinden ağırlar

Gökhan Seyit Tan

Şaşırtmanın Evreni

Şaşırtmanın mutluluğunu duyar bir an insan
Başı dönerse bir sefer evrenine, işte o zaman yanılır söner yüzüne

Gökhan Seyit Tan

Şehrin Karı

Şehir koşar ve
Şehirliler ben kimim dercesi
Üşütük üşütük dolanır kış günü

Ah ayaz bahçeleri sarmış
Ruhum nasılsa benim şiirlerimi yazar gibi
küsmüş yalçınlıklara
Ve aylaklara inat toyluğun desenleri
Şehrin gömleğine asılmış

İşte kar bu, düşünceleri yoğurur
Onlar ki cezbesini tartar ve taşır
Örgenlerin tutsaklığına doğru
Ve şehir aylaklığa soyunur, bazen
dolanır hırsızlığına
Dolusunda ürkekçe ışıkları çağırırken
sözler sızar çörtenlerinden
Ve der karın donu ıslaktır,
Camları neşeli
Şirin sözlerse çarelerini ağırtır
Bu ölgün gün ağırtılarında

Gökhan Seyit Tan

Şeytan

Şeytan içimizde bir kıvılcım sömürür
Çilveli kızların göz bebeğine üfören

Konuşan kendinde buluşur hayaliyle
Suskun beklediği gümüşleri sürer parmaklığına

Sözü tatlıdır her şeyi bilir gıpta ile de
Ama bildiği yalçınlıklar onun umutsuzluğunu şifreler

Gökhan Seyit Tan

Şımarık Çocuk

Şımarık bir çocuktum
hep şımarık kaldım
ve bu mintanımın düğmelerine
kan damlaları serpti
habersiz uyuduğumu bilmeden.

Gökhan Seyit Tan

Şifreler

Şifreler ipliğinden közlenir gurbet yokuşlarında
Ayrılıklar şifreleri reçeteler bir imbik kurulduğunda

Gökhan Seyit Tan

Şifrelerin Düzlemi

Bir anı tutsak kalmış ötelere
Şifrelerin düzlemi yitirmiş kilidini, şaşmış uzanana
Her acımda bir ahım düşer yüzlerden
Her gün bir asam kırılır kalplerden

Yaşmaklar suskun düşürmüş benliğini
Ceviz ağaçları üşümüşte gömmüş yenini perdelerine
Bir kibritlik ömrümüz kalsada sevdiğim
Yaşmaklar susam süzdüğü ıslak gözlerini
Pekmezle ovarda yüzer yağmurlardan aşağılara

Gökhan Seyit Tan

Şiirlerim

Şiirlerim okuduklarımdan bir hayal sızıntı ısıtır
Yaşadıklarımdan bir sel yaprak yaprak öğütür

Gökhan Seyit Tan

Tarih Nedir?

Hikayeler bizi sorgular
Biz yalana kanınca

Hikayeler sabreder
Biz onlardan alev şömineleyince

Ve hikayeler masumdur
Kan gözyaşına dökülen biçiminden

Gökhan Seyit Tan

Tesadüflerin Derinliği

Bir ayrılık kopar yeryüzünden
Çatılar çörtenlerden ağlar ayrılıktan
Kördür gelen geçen hemşeriler
Tuzsuz ipliklere dayanır yalnızlıklar

Bu tutuştan sarhoşluk çöker o an taşığımızdan
Gözümüz imrenir altın yaldızlı karanlıklara
Hayat bu tesadüflere göz kırpar ya
Ama her tesadüfün altında nice ateşler islerini yakar

Gökhan Seyit Tan

Tutarsız Lokmalar

Her şey sırdır gökyüzüne
Dağıldığı günle doğar saçların karası
Tanınmaz sevgililer, bir yalçın kaya doğmayınca
Dürülür yalnızlıklar bir ten bohçasını serince

Her şey sırrına gömülür
Bu kapkara yüzlerde
Biçimini yitiren doğallıklar gibi
Zaman ansız kalmıştır biz tutamadığımız içinlerde

Her şey masumdur
Biz şeklin ucuna vurmadıkça
Kanlar doğar, filizlenir balçıklardan
Tutulan güneşler hıçkırır düzlüklerde nedense

Ve her şey sonsuza akar
Bizim düş kırıklıklarımız gibi
Gelinler ağlar gittiği yokuşlardan
Belirsizliğin umursamazlığıyla
Tutarsızdır lokmalar
Biz onları sade kendimizin sandığımızdan

Gökhan Seyit Tan

Tükenen

Tükenir tel tel dünya tükenir
Yangın sarar arzular düşleri geçer

Gökhan Seyit Tan

Unutulan Harfler

Unuttum seni, seni koyu harflerle
Ben aşkı tuttum sabretmez gönençlerimden
İpliklerden yokuşlar eğirttim karanlık ürkünçlerimlen
Ben sabrı tükettim, tükettim o sarı sislerden

El sazlarım yaş yaş ılıkliğa süzülür
Kuru terler cansızdır mintanlarımı öteleyen
Ben tuzlarım eğilirken tellerimin ayazında
Aşk aşksızmış der kızılıcık yüksünçlerim

Gökhan Seyit Tan

Unutulan Karalar

Unuttuk yapraklarımızı ansızın
ve gökyüzünde biteviye yağmurlar aldı yalnızlıklarımızı bilmeyerekten
sırılsıklam soyunuk yaşamın yabancısı olduğumuz öksüzlüğüne
dağınıktık kapkara bir yolda
saçlarımız serpilmiş seğiriyordu büsbütün asfaltları ağrıyarak

Karalandık dişlerin kendisi bilen kırıksıklıklarına
körkütük boşluk götürmeyen toylukların
sarnıçlara aktığını umarak
mutlu etmek yabanımızdı bir işaret bizi boynu bükük ederken
Yenildik dememektir kıvamımız şimşeklere
mevsimlerin duman küflü hüznünden yükselen

Gökhan Seyit Tan

Utancımız

Nice yaşam kırbacında
eğildik,
şarlatanlıklarımızı gömleğimizden göremedik.
Nice ömürlere baktığımızda
utandık,
yerimizden doğrulamadık.

Sabahları tutamadık.
Geceye süzüldü kalbimiz
Gece tuzsuzdu,
biz onu sahiden
bir gümeç sandık.

Gökhan Seyit Tan

Uyumsama

Seversin insanların
karanfil sazlarından akan tüylü desenlerini
boy boy taşan coşkun yüzlerin
ap ak alınlarında hiç yoktan işte

Yitik vurgularımız var ya
o casusluğuna susamış...
Onlarsa bir bakışla
Sen derler...
Olsa yaparmısın şifreleri
alınlarına mihlanan,
iç maviliğince duymaz olur
duyumsadıkları rekabet tartılarını

Ve sen uymaya çalışma
Aciz kalırsın uymaya çalıştıkça

Gökhan Seyit Tan

Üşütürüm Gecede

Üşütürüm nedense gece her
kınını çıkardığında
Kapkara bir bulut yönümü keser
Sisler önümde namus bekçisidir
Yalnızlık soyar bu gece mintanlarını

Susmak bazen un ufak gülüştür
derin acısına sığınan
Bazende bir aylak adamın
ne aymaz yiğitliğini söyleyen

Üşütürüm nedense gece her
kınını çıkardığında
ayaz bana korkulu bir yas gömleği
Kırbacım cebimde ağlarım her gece vakti

Gökhan Seyit Tan

Vefa

Geçmişin vefasını bir anlık
aklından uçuran adam
acaba halhallı düşüncelere ateş küllerini saçabilir mi?

Yahut
Zannında yaşadığı mahfile düşmeyi bilmeyen kişi
Yıldızlardan aldığı ışığa
bir daha algın benlerini kondurabilir mi?

Söyleyeceğimiz yoksa hayata yabancı elle
Ya da bir gün son sözün sürüncemede
olduğunu bildiğimiz yollar gelirse,
Yaşama esrik dalgınlıkla bakar gibi görünmek
yaprakların çiylerini soymaya ne kadar değer olurlar
diyen var mıdır?
bulduğumuz sözlerin sırtık oynayışlarını bilenlere

Gökhan Seyit Tan

Vezir

Büyük düzenbaz vezir
K  k düzenbaz rezil

Gökhan Seyit Tan

Vicdan

Bazen güneşu doğrultmak gerekirse yontular
vicdan kendini askıya asar
bir kumar masası kağıtların yüksünce
ve sanki bir gün ısılcı uyandığında yıldızlar
askısından inmek zorluğa puldur elbet ki
Zaman eski bir hüznün yollmayacaksa eğer

Gökhan Seyit Tan

Vicdan 2

Vicdan bir ağaçtır
meyvesini kalayların yaprağına sunan
sonra güz kapısında dallarını kurutan.

İş bu
Meyveler ölümsüzdür
dallar kurumaya hüküm yazan

Gökhan Seyit Tan

Yağmur ve İnsan

Yağmur yağar sabaha
İnsan bilenir
bir dal gibi önce
eğilir yerinde duramayarak
Sahnelerin biçimsiz eğlencelerinde

Yağmur yağar öğleye
Çoşar güneşin pervazı
Kızıl bir yas giyitinde
görülmedik bir sahra kalır

Ve yağmur geceye imrenir
bir taş olur perdeler
hüzün askısında gök bulut
Orda umursamazlık
lülelere taş bezek olur

Gökhan Seyit Tan

Yalan Dünya

Şu yalan dünyada
Benimle kısa bir gerçeklik
yaşarmısın
demek isterdim seninle

O dünyanın doyumsuz serüveni
Samimi benlik

Şu yalan dünyada
Kısa bir gerçeklik

Gökhan Seyit Tan

Yalan ve Doğruluk

Dile dolandı doğruluk
Ama hep yalan konuşuldu çünkü yalnızlık

Gökhan Seyit Tan

Yalan ve Gurur

Gururum giremeyeceğim kuytulara süpürdü
rengimin köprü bentlerini,
Yalanı kadıramamam ise korkularımın yüzsüz sancıları oldu,
yıkılmış sarışınlığımın teyellerine

Gökhan Seyit Tan

Yalanı Yaşama

Sevmek,sus olsa gerek
rüyada sevecek
Yalnızlık,beklemek olsa gerek
bir sese değecek
Hürmet, riya olsa gerek
düşmana gülecek
Yalan,yaşamak olsa gerek
ölmemek uğruna yaşıyabilmek

Gökhan Seyit Tan

Yalanın Tuzu

Yalan kokar zaman
Bu dumanların islerinden
akan yağmurlar
Dolanamaz bütünlüğüne perdelerin
gün aşırı cezbesine,
Bir şimşek çakması olur
laciverdi elbiseler
yakar kumralından gece cibinliklerini

Tuz yağar
Bu serkeş zamanların pelerinlerinden
Ağır bir susuzluk
hapseder cehaletin kökünü
Yakamaz sabahlar
yalçınlıktan düşen mağaraları
Dünya bir serilir
yeşil entarisiyle üzerimize
bir korkuluk takar
tuttuğu salkım bağların pekmezleriyle

Gökhan Seyit Tan

Yalnızlık Bana Koştuğunda

Yalnızlık bana koştuğunda
Ben sadece ağlamak gücünü bulmak
için ona el vermiştim.

yalnızlığın korunak
Kalabalığın ise korku olduğunu bilmediğimden

Gökhan Seyit Tan

Yalnızlık Nöbetleri

En acı günler soyar gecelerimizi
En sızılı yarınlar koşar
Saçaklarıyla kızların boyunlarına
İmrendiğimiz ateş dişli yıldızlar
Parıldar suçüstü yakalanmış masumlar gibi

En acı sözler düşer mintanlarımıza
Bir askıya dönmüş gözlerin içmeceleri
Tutuşu bir hançer gülüşüne benzer
Yüzlerin ardından koşan arsız kilimler

En acıya vuruluruz
Bitimsiz öksüzlüğümüzle
Kıblesiz şaşarız tuzsuz kumullardan arta kalan
Ölümüne bir yar oluruz
Işıldayan renkleriyle pas tutmuş zihinlere de
Yine de bir aşk bulunmaz
Yalnızlık nöbetleri bizi sardığından

Gökhan Seyit Tan

Yalnızlığın Korunağı

Yalnızlık korunaktır
içten geldiğince elbet
Kalabalıklarsa korkudur
yanaşır karabasan gibi bir mühlet

Yalnızlık bir mintana iliktir
açılır şen alımıyla gökyüzü
tan vakti sağanağı
kendinde bulduğu
çeşmelerle ağlar
grubun yaşları dökülene dek

Yalnızlık kementdir bazen
bacalar kendine döner ıssızlıkta
Bazende çeşmelerden bir sırdır
Düşlerin bağcıklarını gözen

O düşler bizi boğmadıysa
yapraklardan döşeli halatlarla eğer

Gökhan Seyit Tan

Yaprakların Kuytusunu

Yapraklar ıslanır kuytularda
Bir ben yürür kaldırımları ansızın
Tutar sabahsız sevinçlerden her tasası
Ekinler türemiş bu akşam üstülerde

Sebepsiz iklimler koşar yontulara
Tutarsızdır iğnelerin mum alevleri
Zahmetengiz kınından çekerek zamanın
Gömlekler dayanmış vurduğu çentiklere

Çoraktır anın kıvrımında bu akşam üstüler
Nice zaman arzular sonsuz ümitleri
Ama gece nişandır sabrın teline
Bir kıvılcım yeter bu akşam üstülere

Gökhan Seyit Tan

Yar İçin

Bir yar için düşkünlere sazlarız
Koşarız içim sulardan arta kalırız
Bir tümseklik canımızla her canımızdan ağlarız
Gazallara hükmünce tümceler düzeriz

Bir yar için ölümleri özleriz
Beyaz tozlar yutar sızımları süzeriz
Tahtımız olsa ondan cayarız
Ölüm ansızın gelir biz yar için koşarız

Gökhan Seyit Tan

Yargıçlar

Yargıçlar şakır şarkısını etrafımda her nedense
Zekası kıvılcımlı ezbere kuldur

Gökhan Seyit Tan

Yaşam

Yaşam ansızın geliverir
ve gider arsızın
çiseleyen yağmur misali

Yaşam bir ağıttır
korkusuz düşlerden arta
simsar yüzlü
şaklabanlıklar
attığında atkısını

Yaşam bir kıvancı duyumsamak olur
bazen sözsüz zenginlikleri
söyleyebilmek
bazende sözlü resimleri uğurlayabilmektir
uğraş kırbaçlarında

Yaşam bir bozluktur
kim hangi şarkıyı
söyleyebilirse
ve hangi gün unutursa yalnızlıkları

Ve yaşam
sonsuz kıvancın izdüşümüdür
Bir anlık ah bizi incittiğinde
 demişken o anlar
bir ömür olduğu vakitler
ne için ve ne ile

Gökhan Seyit Tan

Yaşam ve Eser

Yaşamın kırbacında kümbetlerim tek tek sıralanır
Herkes gibi bende bir esere yol görünmek isterim

Gökhan Seyit Tan

Yaşam ve Korkum

Yaşama dalgınlığımla bakarken
Buydu beni çağıran cesaretim

Bir an için durup geceleri süzdüğümde
Korkum tutmuştu yakalarımдан

Gökhan Seyit Tan

Yaşam Yorgunluğu

Toyluğumdan akan nefret
Düşünmeden saçtığım düşlere
Bir umut bağlar mı hiç

Fikrimde yemlenen durgunluğum
Bir fısıltı
çağırır mı hiç yüreğimin
incilerinden dökülen servetime

İçimde yalpalanan şimşek ya
Onlara bir deli gömleği
giydirir mi
Onu ben bilemem

Ah sarı sisli
hazinelerle gezmeme için
sırrımı kalbime gömmem mi gerekir

Düzünelerce taşan
Yaşam yorgunluğundan

Gökhan Seyit Tan

Yaşamın Anlamı

Yaşamın gizemli toyluğunda
bize mazgallarıyla düşen en büyük mutluluk,
deliliğin pembe murada göçmüş sırtlarında
durgun bir silüetin kanını emmek
Ve her kasırgada heybetiyle
bir dik başlı kükrek yontu
olmanın esrikliğine düşmeye ulaşmaktır.

Asfaltların kesişen uçları
düşlerini liflerinden ördükçe,
O kavruk yaslarımız ellerimizi titretip
başımızda çevirmeyi masum dileklerimizle
renklerimizden bir bir soymayı bildikçe.

Gökhan Seyit Tan

Yaşamın Kılavuzu

Yaşam kılavuz arar
Herkes kendini
nasıl görürse aynada
öyle anlar
karaltı izlerin boğuk ısıklarını

Tutar masum kelebekleri
Sancılar ürkütür
her acının kükreyişini

Yaşam tutarsızlık düşürür
bu biçimsiz gölgelere
Susar gerçeğin sesi
Hayal kendini
dev kürsüsüne döşer

Ve düş sessizdir
hep dingini arar
Yaslı fuları
diz bağı düşene dek

O yaslı fularlar
kendini bilmedikleri için

Gökhan Seyit Tan

Yaşamın Kırbacına

Yaşam kırbacını taşır
Bir hırsıza nasıl
görmeli sözler yazdırılırsa
mıntanlar iliklenir
öyle tutarsızdır işte sancılar

Sandıklarda kalır tutanaklar
kılıcı kınındadır sahiciliğin
acı nasıl tadımsızca ağzından kusamazsa
Suskindur böyle içmelerin engini

Yaşam sorgusuzdur
inceden bir dağ sırtından inip
bir yük kalkınca anladığı gibi
her yontunun,

Ve incelik sızar
kendini yağmura bırakan
kumulların sislerinden akan terler
her an ve zaman

Gökhan Seyit Tan

Yaşamın Kuyusu

alımlanmaktır eşyanın gücü
Ve yaprakların hikayesinde
bir borazan kokusu sarar dumanını

.....
insan sağ iken sonsuzdur
yok iken rahat bir döşek,
gizemli toyluklar çiylerin gövdesinde
sel sanır bir damlanın süzülüşünü
bir başlıktır kondurduğu
bir serenat muştusu
ırmak kenarlarına
her ölen ne sırları gömer
toprağın dimağlarına
kumullar ondandır
çimenleri büyütürler.
Dumanlar kaymaktır
yağmurlar kaygan
bir baş ağrısı yontusu
serer tam günyüzü görülecekken
bir döşek kendini
İşte dünya bundan sessizdir
hiç bir canlı doruklara sesini yüceltemez
cansız rüzgarlardan başka
güreşemez işte canlı cansızla

Gökhan Seyit Tan

Yaz ve Kış

Kış üstünü giydiği zaman
düşüncelerim atkımdan saçılır,
Yaz kendini soyduğu zaman
şarkılarım kayalıklardan süzölür

Gökhan Seyit Tan

Yazdıklarım

Yapraklarım sessizliğimi düşünür
Yazdıklarım çaresizliğimi konuşur

Gökhan Seyit Tan

Yenilgim

Yaşamın acısı düştü bilinmezliğe
Yenilgimde soludum çevremdeki gökkuşağı ırmağını

Gökhan Seyit Tan

Yenilgim Ah Yenilgim

Yenilgim
Ah yenilgim
beni kovmamacasına yürüten
bir sırtlan parçasına,

Yenilgim
Ah Yenilgim
koptuğum fırtınada
bir gece susuz bekleyişim

Yenilgim
Ah yenilgim
Yüzlerin acımsı tadını görmenin
ah hüzün yükleri

Yenilgim
Ah yenilgim
o son bir çare
bir gün duvara yaslanamayışımın
ardından düşülen
hüzün mekteplerim

Gökhan Seyit Tan

Yerine Yası

1

Kendi kumlarını taşıdığıın vakit damarlarına
ve vicdanını ellerinde ıslak yorgan bilincine sardığıın
o anlar
savurursun güllerini
toprağıın gün sermemiş çayırlarının mintanında
yeşeren bohçasına

2

Ah fazlasıyla bir sununun görkemli merhameti
yerine koymanın anlamsız zaman sarnıcı bayağıısıyla.
Yüklediğimiz yüklerin çıban sızısının ağır ağır yolunduğunu bildikçe
günlerim hafızasını yitirir
Yaslarım saflığını

Ve bir gün en güzel aylaları
tel tel siyah buklelerine ördüğün kişi
Seni yangınını çakmış düşmanı tanır
dantelli gömleklerinin parlak maviliğinde

Sen sırrın mektubunu yenine gömmedikçe
Ve bilmedikçe sırların geçitini ancak
suskunlara sunduğunu o coşkun bilgelerin

3

Acı acımayla gelir
Işıldayanlarda görmedim der geçer kanatlarından
Ve bu yolda bir sen kalmışsan el sallayarak ışıklara
gülüşlerin sarkıntısı bir gün elbet geleceğı
çağırarak çağıracaktır ama
bulursan o zamanın tarih düşölmemiş takvimini
İşte yakalarsın o günler kelebeklerin şarkısını

Gökhan Seyit Tan

Yıllanmış Aşk

Yıllar tozunu aldı benden
Aşkım silindi derken gökyüzünde parladı bir sivilce

Gökhan Seyit Tan

Yiğitlerin Baş Ağrısı

Özlemler alır soyağacını
üşür elbiseler
Dansın kıvrımları çarpışır
yüreğin çatalı
kendini üşütürken

Hasret içtendir
namlular alırken bilekleri
halhallar süpürür
delikanlıların hayalini
dolunay kırbacını
ıslak ütüler
Sevda boyunduruğunu yaktığından

Pehlivanlar çarpışır
nam için
insan nasıl mutluluğu
ondan bilirse
herkes düşer
göğsünden aşağısına
Neylersin güç istemek
her yiğidin baş ağrısıdır
bunca zaman

Gökhan Seyit Tan

Yitirdiğımız İtenliğimize

İtenliğimizi yitirdik
anılarımızın kaygalarında
körkütük kaldığımız
cam buğuları şrken
Ve körpe suslara yanaştık
Sırtık şımarıklığımızla
korkularımız aldığında
gneşimizi giyitlerimizden

Dştğmz salıncaklardan
kopardığımız anlamsızlığımız
kıpırdamazdı uğraksızlığımıza
Bir anı cmlesiydi yaşarken sanki
Yitik yazgılarımız
Biz yksmzde ezilmişken

Ve görmemiştik pervazların bulutsu maviliğini
sorumsuz yazılarımızla

Gökhan Seyit Tan

Yitirdiğimiz Vicdanımıza Bir Ağıt

Başını yerlere sürerek yaşamak
Vicdanın içinde bir acımasızlık koklar,
Hiç bir renk görmeden.
Ve bir kuş dallara nasıl sığınır
Yenilgi o biçim yerleri kuşanır
ki soyar asfaltların siyah perdelerini

Başı eğik yürümek
Habersizce avlanmaktır
Güvercinlerin bilmeden sığındıkları pencerelerde
kalorifer peteklerine süründükleri gibi körcesine.
Ve kendi kuyularını kazmaları
nasıl olur ki onlara,
yaşamın sorgusu
sırılsıklam günlerini serdiğinde.

Gökhan Seyit Tan

Yitirilmiş Günler

Ben bulamam yalnızlıklardan öte gerçeklikleri
Yitirilmiş günler unuttur sabahların parlak ıssızlıklarını

Gökhan Seyit Tan

Yoksulluk

Yoksulluktur
Namus kırbacı önünde ilikli
kirleri ellerin divanına sorgusuz
körpe kalır yaralı çocuklar

Yoksulluktur bir ürpertiye yol
Aşkı sormaz bir avuç tozları
Yontusu taşar kimler var ki o pencerede
bir sirk yokuşu tutar
gazellerden aldığı hükmünü

Yoksulluktur bir gömleğe saz
Dumanı lekeli tüter ayazlar
Korku öteden arkadaşı kol gezen
Ölüm bir zehir gibi pençesinde
Bir yolculuk duvarında aşkıdır

Gökhan Seyit Tan

Yokuşlar

Sözcüklerimiz uğraksız varetmez mi bizi
Ve hep aynı tenlerin yarattığı o kıvrımlı yaramazlıklar
Anlıyabilen bir yontudur hıçkırığın duyumsaması
Bilemediğimiz gülücüklerimizle yeşil balkonlarımızı sarıya üfleyen

Bazen güler buket buket aylalar
Anlarsın ama söz açkılara parıldar
Anlarsın onun eteği bir kantin köşesine iğneli
Çiy damlaları bizi süzgülerine erittiği zaman

Yokuşlar hep aynı ışığı bekler, iner
Seni kazanacakken cesaretim ah vuruşamamaktı gözlerinle desem
Camlar tabelaları mor hevesle yansıtır da
Acısı gün içinde bir ben ıslak simlerini iğer

Gökhan Seyit Tan

Yolcular

Kızgınlık bir namludur
düşer ökçesine son çaresinde
Ve hissis haydutlara yenilir
avucunda tuttuğu bir tutam gül sürgü olduğundan

Vurgunluk bir düştür
kıblesi büklüm yırtmaçlara gömülmüş
Yanılsada ıslanmayı bekleyecektir
her an ve zaman,
Yapraklarsa meyhoştur
Yoksa nasıl kükrer
ağaçların dallarından çiçek açtıracak kadar

Ve yolcular
susuzluğa hasrettir
Bir gün gelir
tüm imler bir çizgiyi bulur diyerekten

Gökhan Seyit Tan

Yorgunluğum

Yorgunluğum
duraksız yarınlara gebedir
bu söylenemez şarkılarda

Kiblesiz şaşarım
hangi gece neyi söyleyecekse
tutarım bağrımın sürgününü
bilenen naçar izlere nispet ederek

Zamandır tazelenmiş
közleri yakan yüreğimize
Sorgusuz kıvrılır mesellerin ağzından
Zamandır an'a yanaşan
ekinlerin dürüldüğü akşam kızılığında

Derinliği bulan bir umut sorar
Yavanlığın seranatını bilen
nedense susuz bir gülüştür
neye umursadığını bilmeden

Yorgunluğum
duraksız yarınları çağırır
bir hançer gibi kopan
fısıltılarda
Bir hançer gibi
kibrin mintanına koşan

Gökhan Seyit Tan

Yorgunluğun Zamanı

Yorgunluğum
duraksız yarınlara gebedir
bu söylenemez şarkılarda

Kiblesiz şaşarım
hangi gece neyi söyleyecekse
tutarım bağrımın sürgününü
bilenen naçar izlere nispet ederek

Zamandır tazelenmiş
közleri yakan yüreğimize
Sorgusuz kıvrılır mesellerin ağzından
Zamandır an'a yanaşan
ekinlerin dürüldüğü akşam kıızıllığında

Derinliği bulan bir umut sorar
Yavanlığın seranatını
nedense susuz bir gülüştür
neye umursadığını bilmeden

Yorgunluğum
duraksız yarınları çağırır
bir hançer gibi kopan fısıltılarda
kibrin mintanına koşan
Işıl minarelerin ardısıra

Gökhan Seyit Tan

Yorum

Yorumlardır bilgiyi yanıltan
Algılardır yorumları gerçeğinden koparan

Gökhan Seyit Tan

Yüreğimin Neşesi

Yüreğimin sesini gömdüm sesine
Yüreğın dalgalandı küstü yüzüme

Gökhan Seyit Tan

Yüreğimin Sesi

Yüreğimin sesine ses veremeyeceğini anladığımda
Yüreğimin sesi ses veremez sana ve tam tersini söyler türküsüne

Gökhan Seyit Tan

Zafer

Bir zafere yaklaşıldığında ne müjdeler gelir
Bir zafer doğruluğa işte o zaman bir yalnızlık soyar

Gökhan Seyit Tan

Zafer ığlığı

Duygularım en alçağına yanaşır
Duygularım duygularıma imrenir
Hüzünsüz geçen günlerim soysuzdur
Direksiz düşen anılarım kiblesiz

Duygularım soyar beni bağcıklarım
Hesapsız yarınlara üzüntü düşürür
Zafer, sonsuz rüyalarımızı kaplasa da
O, hep bir düşün yoncasıdır
Toprağın altına gireceğımız güne dek

Gökhan Seyit Tan

Zaman Dökümü

Her şey geçmişimizden sorulur
ve zaman tozpembedir anın süpürgesi
ışıklara yansırken

Nerede bizi saran duldalarımız
Onlar bir melek ziyareti koştığında
Zemherimiz ne telaştır

Sonra bir yas çöker zamandan
Ah nasıl o eski günlerimiz
Biz ona bir şimşek gülerken
Günler bizi sayıyormuş habersiz

Gökhan Seyit Tan

Zamanın Dökümü

Ah başarısızlığım
Benim devşiren şımarıklığımın gizi

Ah yenilgim
Benim dikenli bedenimde gül açan
O soytarı ay ışıklarım

Ah şımarıklığım
Benim uçarı zihnimi ıslatan
o tuzsuz çamaşırlarım

Ve
Ah yapraklarından dökemediğim zamanım
Sorgusuz kiblelerimi şaşırtan
benim yoz düşkünlüğüm

Gökhan Seyit Tan

Zamanın İzleri

Her Şey geri döner zamandan
Kiblesi bir bültene sarılmış
Her Şey bir kılavuza yol
İklimsiz koşar heyecanlar.
Bozuktur cehaletin tenleri
Tutarsızdır bir anlık sevinciyle

Her Şey bir zamanın tozuna ötel
Büyülü kıvrımlar sislere uyanırken
KoŐumları yaralı, tüyleri cansızdır
Uyandığını bilmedik tutuŐların kıvamında
İçtensiz yürümeklik buğusunu derdiği
zamanlar olmadığından bu bitimsiz serkeŐliklerde

Gökhan Seyit Tan

Zeka ve Dürüstlük

Zekadan yoksun bir dürüstlük
Ah! ne önünde çalan davulları göremeyensin sen

Gökhan Seyit Tan

Zengin

Zenginin tellerimizi kadifeye düren
O tatlı imzası
Keşke tüm yaşamın yansımasının yükü olsaydı da
Dünyaya masallardan bir peri inipte
alnında yaşlarla bizi ıslatsaydı

Gökhan Seyit Tan